

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - 14—15.

V Zatci dne 16. dubna 1947.

Cena 4 Kčs

Zatec a volyňští Češi

Těsně před koncem války v květnu 1945 byli přijati zástupci volyňských Čechů v Košicích prezidentem republiky Dr. E. Benešem a tehdejšími předsedou vlády Zdeňkem Fierlingrem. Tito zástupci tlumočili přání volyňských Čechů, příslušníků čs. zahr. arm. ze SSSR vrátiti se do vlasti, kterou pomáhali osvobodovati a pro kterou tolik z nich položilo životy.

Pan prezident i předseda vlády projevili souhlas s naším přáním a slíbili svou plnou podporu. Jejich slib se plní. Vracíme se domů.

V srdečném hovoru s našimi delegáty byly řešeny některé otázky, vznikající v souvislosti s nastalou situací. Jednou z nejdůležitějších byla otázka našeho osídlení v republice.

Naši zástupci vyslovili se jednomyslně pro kompaktní osídlení naší volyňské aglomerace. Odúvodnění tohoto přání uznal pan prezident i předseda vlády a souhlasili s naším požadavkem kompaktního osídlení na Zatecku a Podbořansku.

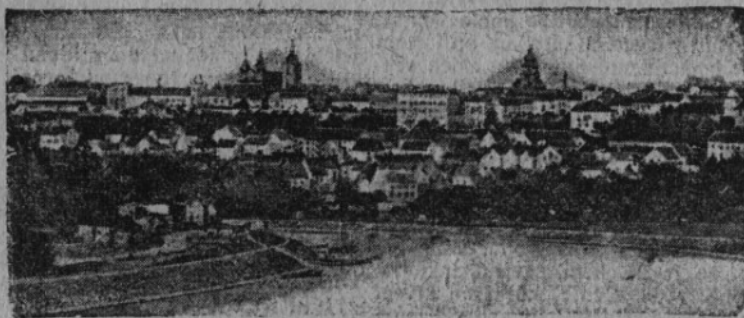
V Zatci se soustředila voj. skupina z příslušníků čs. zahr. arm. ze SSSR z řad volyňských Čechů a Zatec se nám stal od té doby symbolem nového domova.

Kdybychom nebyli takovými vlastenci a idealisty, jakými jsme byli v květnu 1945, kdybychom byli viděli největší úkol v zajišťování beztak konfiskovaného majetku a ne ve vojenské povinnosti, kdybychom dávali přednost osobnímu zisku před službou vlasti — mohlo se Zatecko stát plně naším novým domovem, okresem ryze českým, mocnou baštou proti jakémukoliv pokusu o proniknutí.

Nestalo se tak a nikde jinde se volyňští Češi nesetkali s většími obtížemi a nenarazili na větší překážky při uplatňování svých plně oprávněných požadavků a nároků, nežli právě na Zatecku.

Nebudu psát o minulosti a uvádět desítky konkrétních případů, které byly. Nemohu ale nemluvit o situaci, která je.

Vzdor několikrát opěťovaným slibům, že třetina živností bude k dispozici pro volyňské Čechy, dostali jsme z několika set živností pouze několik málo nár. správ. Naproti tomu MNV a ONV kryjí vyloženého

Zatec — nový domov volyňských Čechů

š melináře, usvědčeného, jmenovaného v rozhlase, kterému ZNV zrušil dekret. Snad jen proto, že novým nár. správcem je jmenován vol. Čech, příslušník čs. zahraniční armády. MNV jde tak daleko, že si stěžuje SCV na to, že nově jmenovaný správce se dožaduje svého práva.

Vzdor tomu, že ministerstvo zemědělství trvá na stanovisku, že národním správcem zemědělské usedlosti nemůže být osoba ze smíšeného manželství, je takových případů na Zatecku několik set. Snad jen proto, že zemědělský referent ONV má zvláštní sympatie k Němcům, které jim u něho získává jeho sekretářka, která už dnes nenosí bílou pásku na rukávě.

Vzdor tomu, že před válkou bylo v Zatci 18.000 obyvatel a že jejich počet nepřevyšuje dnes 12.000, žádal předseda MNV v Zatci na poradě pracovní osídlovací komise min. soc. péče ve shromažďovacím středisku pro vol. Čechy, aby Zatec byl prohlášen za dosídlený. Snad jen proto, aby si volyňští Češi vlastním nákladem neopravili spoustu domků a bytů, z kterých záhadným způsobem zmizelo bytové zařízení, a na jejich opravu Zatec — město milionářů — nemá prostředků, poněvadž má mnohamilionový deficit.

Vzdor tomu, že přes potíže a překážky osídlilo se na Zatecku na 1.000 rodin vol. Čechů a tvoří tak třetinu zemědělců v okrese, máme jediného úředníka z našich řad u ONV!!

Snad je to proto, že zákon čis. 255/46 vyhrazuje každé liché místo, které se uvolnilo a uvolní od 18. VI. 1946

pro příslušníky čs. zahraniční armády a že se od té doby ještě nic neuvolnilo.

O tom, že můžeme zasahovati do věcí, kde se jedná o naše zájmy jinak než jako strany, které jsou přijímány v úředních hodinách, ani se nechci zmiňovat. To spadá do sféry politických stran a to bude kapitola pro sebe.

Vzdor tomu, že volyňští Češi jsou odborníky v pěstování chmele na slovo vzati a že republice velmi záleží na devisách získaných prodejem zeleného zlata, jsou posíláni do všech okresů, kde se chmel nepěstuje.

Snad je to proto, aby si přivydělali odborníci z řad pensistů, které shání narychlo Jednota pěstitelů chmele v Zatci, aby instruovali — ovšem po absolvování kursů a zkoušek — osídlenec na Zatecku a jiných chmelářských okresech a dělníky, kteří budou při jarních pracích pomáhat.

Toto je jen několik příkladů, které ilustrují, jak se k nám staví vedoucí činitelé okresu, určeného k tomu, aby se stal naším novým domovem. Slyšeli jsme od nich mnoho slibů a krásných slov při každé příležitosti, kdy byli přítomni členové vlády. Slyšeli jsme výtky, které byly činěny na základě generalisace poklesků jednotlivců. Viděli jsme ale málo upřímné snahy a dobré vůle. Dnes už nám nestačí slova. My chceme vidět činy a potom uvěříme, že to s námi myslí dobře.

Shromažďovací středisko v Zatci je přeplněné a na usedlostech klidně hospodaří Němci, jejichž synové byli v armádě a mnozí v SS.

(Pokračování na str. 5.)

Jindřich Veselý

Bezpečnost hranic především

Rudé právo, 9. IV. 1947:

Jednou z velikých obtíží, ba téměř metlou našeho pohraničí stávají se stále se množící ilegální přechody Němců na naši stranu. S hlediska bezpečnosti státu je to zjev nanejvýš povážlivý a je proto třeba věnovati mu zvýšenou pozornost.

Poměry v Německu, jak je všeobecně známo, jsou zejména po stránce vyživovací krajně neúspěšné. V mnohém směru daleko horší, než jaké tam byly v době války. A proto není divu, že stále větší počet bývalých sudetských Němců obojího pohlaví snaží se vrátiti k nám. Riskují při tom rádi čtrnáctidenní pobyt v našich věznicích. Je to totiž jediné riziko, kterému se ilegálním přechodem hranic vydávají; riziko celkem příjemné, poněvadž přiděl chleba pro naše vězňe je vyšší než přiděl, který dostává občan dnešního Německa. Nehledě k tomu, že některé ONV jsou z celkem chvalitebných důvodů toho názoru, že je hříchem zavírat takovéto přeběhlíky do věznic, kde jsou živeni zadarmo a přidělují je zemědělcům na čtrnáct dní na práci. Hlídati je anebo míti strach že útekem je zbytečné. Převážná většina z nich nepřeje si nic jiného, než se dosyta najíst a je ochotna za to pracovat. Mnozí jsou nešťastní, když jim jejich „trest“ vyprší a přichází orgán SNB, aby je předal zpět na hranicích do jejich nynější vlasti.

Takto vylíčen zdál by se tento zjev záležitostí celkem nevinnou, při které je jen žádoucí, aby naše bezpečnostní orgány trochu přimhouřily oči a tvářily se nevidoucími. Aby neviděly i takové zjevy, že Němci, kterým se podařilo bez úhony přejíti hranici, jsou přijímáni a skrýváni českými lidmi, kteří v nich získávají lacinou a vítanou pracovní sílu, které je, jak známo, nedostatek.

Bohužel, věc je ve skutečnosti zcela jiná a mnohem vážnější: mezi přeběhlíky, kteří se k nám takovouto cestou vrací a jejichž počet jde měsíc co měsíc do tisíců, přicházejí k nám desítky a stovky Němců, kteří svůj zájem o nasycení pouze předstírají. Přicházejí k nám vedeni touhou po pomstě, někdy i v žoldu cizích zpravodajských služeb jako záškodníci a vyzvědači. Jiní přicházejí, aby ve vhodnou chvíli vyzvedli si před odsunem ukryté cennosti a zmizeli.

Vcelku je tento zjev s hlediska obrany země naprosto nepřijatelný a neudržitelný. Bylo by krátkozraké zavírat oči před vývojem v Německu: nedávné zatýkání v západních zónách ukázalo nad slunce jasněji, že tam existují široké rozvětvené sítě podzemního nacistického hnutí, které se připravuje a které nalézá zvláště živnou půdu mezi sudetskými Němci. Tito pak již nyní organizují spolky odvety a pomsty, připravující Čechům dílo odplaty za to, že byli nuceni opustit

Sudety. Jejich zášť vůči našemu národu zůstává nadále hnací silou jejich jednání.

Všimneme-li si statistiky velkých i malých požárů z posledních měsíců, zjistíme bez obtíží, že převážná většina z nich byla v pohraničí. Zejména ty velké. A i když podle úředních zjištění příčinou většiny z nich byla neopatrnost nebo nedostatek dohledu, nebudeme jistě daleko od pravdy, řekneme-li, že část z nich nutno přičísti zločinným rukám sabotážníků. Co nám je tedy platné, získáme-li na jedné straně sto nebo dvě stě laciných pracovních sil, když na druhé straně nám zločinná ruka škrtnutím zápalky udělá škody jdoucí do milionů?

K věci je možno zaujmout jen jediné stanovisko: ilegální přechody Němců k nám, do republiky, je třeba zameziti stůj co stůj!

Především je třeba učiniti na hranicích taková opatření, aby i těm nejlepším znalcům krajiny a cestiček se stal přechod nemožností. Za druhé bude nutno s urychlením novelisovat zákon o trestání ilegálních přechodů a zvýšiti trestní sazby z dosavadních 14 dnů na nejméně 6 měsíců. Současně bude třeba rozšířiti trestnost na pomahače a přechovavače takovýchto přeběhlíků. Čeští lidé v pohraničí si budou musiti uvědomiti, že přechovávají takového člověka jakékoliv, ale zejména německé národnosti, je nejenom trestné, ale i bezpečnosti státu nebezpečné a Čecha, dbalého své národní cti, nanejvýš nedůstojné.

Na uvážení

Jeden Volyňák, 50procentní invalida z II. světové války dostal jako odměnu za to, že obětoval pro československý stát 50 procent zdraví hospodářskou usedlost, vyrabovanou tak dokonale, jak jen to bylo možno, v obci Mince, okres Žatec.

Abý mohl aspoň s něčím začít, byl mu přidělen z jiné hospodářské usedlosti v téže obci, ovšem nadbytečně zařízené a v národní správě osoby bez jakýchkoliv zásluh (resp. o jejíž zásluhy by se měly zajímati příslušné úřady), která tuto usedlost uchopila teprve v lednu 1947, jeden pár koní s povozem. Aby MNV měl podklad k provedení tohoto úředního přidělu, dostal onen Volyňák-invalida patřičný úřední přípis od osidlovací komise v Žatci. To je tedy v pořádku, jak však to dopadlo, dáváme na uvážení všem slušným lidem republiky Československé a zejména svým váženým čtenářům a také zapisujeme do své kroniky, jako doklad o vděčnosti a úctě zástupců lidu v Mincích.

Kromě toho bude žádoucí, abychom se vynasnažili ty osoby, které poskytují ochranu Němcům a pomáhají jim, prostě z pohraničí odstraniti.

Je na našich úřadech a bezpečnostních orgánech aby věnovali těmto věcem zvýšenou pozornost. Hlavně je třeba apelovati na sebekázeň a spolupráci všeho našeho občanstva. Čech, který takovýmto způsobem prohřešuje se na svém národě, měl by býti pranýřován a společensky bojkotován.

Povolané činitele zákonodárné a vládní třeba pak požádati, aby co nejdříve vyšel návrh zákona na obranu a ochranu našeho pohraničí a našich hranic vůbec. Nežádoucí živly, nemající pevného charakteru a dostatečné národní hrdosti, nemají na hranicích státu co k pohledávání. Jsme povinni, uvědomujeme si nebezpečí, které nám bude hroziti ze zesíleného Německa, osaditi naše pohraničí nejlepšími lidmi ryzího charakteru. Naším heslem budiž, aby naše hranice byly všude chráněny novými hraničáři, novými Psohlavci, kteří by tak jako činili naši slavní Chodové, chránili a uchránili naši zemi dnes i zítra.

Pouze Chodsko zůstalo jediným krajem, kde náš český živel od věků svou ostražitostí a neústupností uchránil proniknutí Němců do země a zůstal stráží, nedotčenou a pevnou, usazenou přímo na hranicích. Takové Chody a Chodsko potřebujeme vytvořiti nyní po celé délce hranic: věřím, že se nám to také s pomocí všeho občanstva podaří.

Volyňák se dostavil na úřední sezení MNV v Mincích a po skončeném zasedání stačilo pouze, aby vytáhl z kapsy úřední přípis osidlovací komise, aby dřív, než se vzmohl na jediné slovo, byl uchopen, zřakován, ztýrán, zmlácen holí až do bezvědomí a za vlasy vytažen z místnosti na dvůr. Opakujeme: nevzmohl se ani na jediné slovo, ani na to, aby shrábl své úřední lejtro a mohl utéci, tím méně pak, aby se mohl odvážiti k jakékoliv sebeobraně, neboť má právě ruku invalidní.

To ostatní, prosíme, si domyslete a snad jenom položte si otázku „Kde to jsme?“ A my se tážeme kompetentních míst: má MNV v Mincích také takovéto jednání ve své pravomoci? (Inu, Volyňák.)

Hledáme Josefa Kirela ze Mstyšína a Josefa Maryšku z Leonovky, který sloužil v Rudé armádě. Sdělte: Konst. Škopan, Damnice p. Jiřice.

Z Luthardy kdo přijel, pište Kariu Kudláčkoví, Sedlec, p. Velký Vřešův. Výlohy hraří.

Jací jsou dnešní Němci?

V Německu je hlad, nouze, nemoc. Německý národ trpí, křičí se do světa, Němci umírají hladu atd. Zkrátka — vypadá to, jako by s Němci byl definitivně konec. Podobně se volalo po první světové válce a co se z těch chudáků vyklubalo? Tak zv. „nositelé kultury a nové řádu“, to jest: kati všeho neněmeckého. Do světa se volá o slitování, aby se pomohlo, aby touto nouzí nebyl zneuctěn člověk. My Češi, národ, který si zakládá na své humanitě, nasloucháme s určitou nedůvěrou těmto hlasům a ptáme se: kde jste byli vy všichni, když Němci nesli na bodácích nový řád národům Evropy? Co jste podnikli pro tisíce zavlčených do koncentračních táborů? Cím jste zmírnili nesmírná utrpení tisíců bez střechy nad hlavou? Nebo snad humanita platí jen pro někoho?

Německo sice trpí, ale kdo to zavinil? Přály si národy Evropy válku?

Dnešní němečtí potilokové tvrdí, že se budou rvát o každý čtvereční metr německé půdy, nesouhlasí s odsunem svých soukmenovců z ČSR, Polska a jiných států. Rádi bychom věděli, co nazývají německou půdou. Východní oblasti Německa se vrátí do rukou slovanských, jimž před staletími patřily. To je jen dějinná spravedlnost. A odsuny? To není jen spravedlnost, to je také nutné v zájmu příštího míru. Kdo chce kam, pomozte mu tam, říká se od nepaměti, a všichni Němci chtěli „Heim ins Reich“!

Přesto, že Němci vždycky zacházeli s ostatními národy hrubě a barbarsky, nestrpí, aby podobně se jednalo s nimi. Co chybělo Němcům v Československu? Školy, literatura — německé. Úřady — více německo-české, než česko-německé. Politické strany — kolik si jich přáli. A přece ti „ubozí chudáci“ přesvědčili různé Runcimany, že se nemohou volně rozvíjet, že jsou utlačováni, že trpí atd. Kolik škol a časopisů měli Češi v Německu? Žádné! Jak podporovali Němci národnostní snahy lužických Srbů? Koncentračními tábory!

V novoročním kázání kolínský arcibiskup obhajoval německý národ proti obžalobě z kolektivní viny. Pravil, že jenom jednotlivci se mohou provinít, nikoliv však celý národ. Rekl také, že při zjišťování otázky viny byl Bůh odsunut stranou a na jeho místo nastoupilo veřejné mínění. Žádal, aby vítězné mocnosti odčinily křivdu spáchanou na Německu.

Tohle je projev Němce po prohrané válce! Arcibiskup kolínský zapomněl ovšem na několik „malíčků“ (Podivno, jak Němci dnes rádi zapominají!) Tak na příklad zapomněl, že za Hitlerem a spol. stál celý německý národ, jehož heslem bylo: Krieg heil! Dnes všichni Němci svalují vinu na Hitlera a ostatní führerčíky a nevědí nic o těch statisíkových táborech, kde se až do úplného ochraptění řvalo: Heil Hitler! Sieg heil! Gegen Feind mit Kanon! Mit Kanon! Wir wollen Krieg! Krieg heil! — Tohle byla slova

těch, kterým prý je dnes křivděno! Hitler ztělesnil německý národ. Vedl jej tam, kam si tento vytyčil cestu: Nach Osten! Hitler sám by nic nedokázal a zůstal by u svého štěte, kdyby jej národ nepodpořil a nedal mu moc. Němci byli žpiti jeho slovy, jim nastíněnou budoucností německého národa a jeho tisíciletou říší. Celý německý národ pracoval a dával „alles für Sieg!“ A proto nezasluhuje jen kolektivní obžaloby, ale i kolektivního potrestání. Na palcích jedné ruky bychom mohli spočítat ty, kteří s ním nesouhlasili.

Podivno, že se arcibiskup kolínský odvážil mluvit o Bohu v souvislosti s německým národem. Nazval bych to tím nejhnusnějším kacířstvím! Kolik Němců znalo Boha, když vraždilo ženy, děti, starce, bezbranné, loupilo a pátilo? Neznali Boha, znali jen „boha Hitlera“ a „bůžky“: Himmlera, Göbbelse, Goeringa a jiné. Znali jen „anděly“ v černém obleku s umrlčí lebkou na čepicích. To byli svatí německého národa! A ti „andělci“? Zná je arcibiskup kolínský? Ví kolik jich

bylo? 87 milionů! Jedni to nosili na oblecích a ti ostatní v srdcích!

A dnes? „Jsme nevinni, nechtěli jsme válku, to Hitler! Zachraňte nás!“ A zítra? „Válka nám byla vnučena! Voláme po spravedlnosti! Vraťte nám peníze, které jsme byli nuceni investovat do kanonů, bomb a tanků, když jste nás stále utlačovali! Postavte nám rozbořená města! Vraťte nám „Raum!“ Sieg heil!“

Ano takoví jsou Němci! I nadále vzpurní a cyničtí, mají spoustu nacistických organizací a myslí na odvetu. Nejvíce ovšem sudetští Němci. Zase si říkají: „Es kommt der Tag!“ a koji se nadějí, že to těm Čechákům jednou setsakramentsky spočítají. Ovšem, zapominají, že nové Československo je budováno na nových základech a že hranice ČSR jsou také hranice národnosti. Bude-li třeba, aby naše armáda je hájila, nebude muset čelit orderům útočícím z týlu, ale naopak najde tam hraničáře, v kterých najde oporu a vůli ubránit to, co bylo krví nejlepších vykoupeno. R. Hlaváček.

Poválečný přesun národů Osídlení našeho pohraničí volyňskými Čechy

Ve svém článku uveřejněném v týdeníku „Stráž českého západu“ ze dne 8. února 1947 pod titulkem: „Svěme pohraničí Chodům a volyňským Čechům“, navrhol jsem, aby vracějícím se volyňským Čechům bylo svěřeno naše pohraničí, aby tito splynuli s naším Chodskem a tím vytvořili zde „Pevnou vlasti hráz od Žatce k Chodsku“.

Bylo by na místě, aby volyňští Čechové nebyli dělení na skupinky od sebe odtržené a po různu usazené. — Budou-li pohromadě, zpříjemní a usnadní se jim pobyt ve staré vlasti. Budou-li pohromadě, pak známou svojí houževnatou prací vytvoří z našeho pohraničí pevný a všestranně hospodářsky produktivní úsek, což bude k prospěchu nejen těchto, ale i celku.

Po válce v r. 1866 v letech 1868 až 1874 vystěhovalo se z Čech do Ruska na Volyň kolem 16.000 našich lidí. Podle ruského úředního sčítání 1877 ve Volyňské gubernii počet českých vystěhovalců vzrostl na 28.000 duší. Skutečný počet před první světovou válkou dosáhl již 70.000 usedlých Čechů.

Naši kolonisté do té doby žili na Ukrajině blahobytně a byli vzornými hospodáři, hleděli si svých hospodářství, navzájem žili v trvalém přátelství a nikdy se

nevmešovali do vnitřních politických třenic nového domova.

Po druhé světové válce opouštějí Volyň, zanechávajíce tam výsledky své mnohaleté práce, svá hospodářství a usedlosti, své krásné a vzorné zařízení české obce, které zůstanou majetkem SSSR. Takže naši krajané vrací se do staré vlasti v žalostném stavu a proto musí zde obdržeti alespoň částečnou náhradu ve formě přídelu po Němcích zbylého majetku.

Volyňští vracěj se na svá místa, odkud v 19. století odešli jejich prarodiče. Měli by mít přednostní právo na osídlení našeho pohraničí. Vrací se rádi do staré vlasti, ačkoliv mnozí z nich tuto ani neznají, ale dovedli se pro ni obětovati. Zaslouhují proto, aby chom jim zde připravili klidný domov a aby místní i okresní národní výbory dávaly jim přednost před nezasloužilými, kteří na úkor skutečných bojovníků zaujali v pohraničí nejlepší místa, vycházejíce jim všestranně vstříc.

U Domažlic na Chodsku v samém pohraničí nalézá se velká obec Folmava. Doposud není osídlena, pustná a pozemky leží ladem. Polohou i bonitou půdy hodila by se našim krajanům z Volyň. Znajě tyto osobně, věřím, že (Pokračování na str. 12.)

Návrat krajanů ze zahraničí

Dr. A. Rank:

Nejprve otázku, co je vlastně ta reemigrace? Dost se o ní nyní mluví a píše a mnohý ani neví, co vlastně to cizí slovo znamená.

Nuže: reemigranti jsou naši krajané v cizině, kteří sami nebo jejich předkové se kdysi vystěhovali — emigrovali — na trvalo do ciziny a nyní se stěhují zase zpět čili reemigrují. Celé akci a přestěhování našich krajanů z ciziny říkáme pak krátce reemigrace.

Nyní trochu historie a statistiky: S českou emigrací setkáváme se již ve válce třicetileté, kdy odcházejí do ciziny naši exulanti a s nimi i velká postava našich dějin — Jan Amos Komenský. Po více než 300 letech se nyní vracejí někteří z jejich potomků jako reemigranti.

Druhou v pořadí nejstarší byla emigrace do zemí rakouských. Kdo by si při tom nevzpomněl na naši vídeňskou menšinu, která nám přirostla k srdci pro svoji věrnost a svoje boje proti stálému germanizačnímu tlaku? Byli to oni — vídeňští Češi, kteří první se ucházeli o návrat a kteří k tomu účelu založili i svépomocnou organizaci. Jejich pomocí se mnozí přestěhovali, ale zbývá dosud ve Vídni asi 60.000 a v ostatním Rakousku asi 10.000 krajanů. Jejich reemigrace je o tolik ztížena, že jde většinou o samostatné živnostníky a řemeslníky, jimž osidlovací úřad nemůže již nabídnout stejně hodnotnou živnost jako měli dříve. Proto jejich reemigrace postupuje podle daných možností jen pozvolna.

Méně již bylo známo před válkou světovou válkou, že v bývalé volyňské gubernii žije velmi početná skupina českých emigrantů, kteří se tam vystěhovali v 70. letech minulého století. Jejich potomci tvoří dnes naši národní větev v počtu cca. 45.000 osob, většinou zemědělců.

A jak jejich existence před válkou byla u nás málo známa, tak dnes ví každý z nás, že byli to právě oni, kteří se proslavili v naší východní armádě, jejíž jádro tvořili a v níž si probjovali vstup na rodnou půdu svých předků. Jejich oběti na životech byly velké, nebo z celkového počtu 12.000 jich padlo více než třetina.

Jejich reemigrace byla sjednána se Sovětským svazem smlouvou z 10. července 1946

Ke smlouvě se Sovětským svazem chtěl bych ještě podotknout: Nezasvěceným by se mohlo zdát, že není důvodů, proč by měl stát bránit reemigraci cizojazyčných menšin. Vždyť přece my jsme se jich s tak lehkým srdcem zbavili, ba naopak vidíme v tom velkou historickou událost a splnění vyšší spravedlnosti a našich národních cílů. Pochopíme situaci, uvážíme-li, že Sovětskému svazu odchází tím v dnešním nedostatku pracovních sil tolik tisíc zkušených a pracovitých zemědělců.

A je krásným dokladem slovanské

družby, že Sovětský svaz vyhověl našemu přání a touze volyňských krajanů a umožnil velkodušně jejich návrat do vlasti i s jejich majetkem. Podle smlouvy mohou si totiž s sebou vzít jednu až dvě tuny svého majetku.

K reemigraci volyňských Čechů se přidružuje přestěhování optantů z býv. Zakarpatské Ukrajiny, jichž se čítá 5—6.000.

Kromě Sovětského svazu uzavřeli jsme také s Rumunskem smlouvu ze dne 10. července 1946 o reemigraci krajanů z Rumunska. Je jich tam asi 35—40.000, z toho asi 10.000 Čechů a zbytek Slováci, většinou drobní zemědělcí a zemědělství dělníci. Koncem minulého měsíce odjela po předchozích příravách do Rumunska naše početná mise, vypravená reemigračním odborem ministerstva sociální péče. Jejím úkolem bude připravit vše potřebné k provedení reemigrace, jako provést soupisy krajanů, jejich majetku, vyplnit přihlášky, připravovat jejich začlenění do pracovního a hospodářského procesu ve vlasti a celou tu rozsáhlou organizaci pro přestěhování. Je to v pravém slova smyslu stěhování národů, ale již moderní a organizované. Po železnici, sice jen v nákladních vytápěných vozech s celým zaopatřením po celou cestu s teplou stravou a lékařským ošetřením.

Ze jsou naši krajané také v Jugoslavii, je známo, ale že jejich počet dosahuje čísla cca 140.000 překvapí mnohého. Polovinou jsou Slováci a polovinou Češi. Také tyto krajany alespoň z větší části bychom rádi dostali do vlasti, resp. vyhověli jejich přání a touze po návratu do vlasti. Jsou to převážnou většinou — asi 70% — drobní lidé, dělníci a zemědělcí. Také oni se hojně účastnili bojů za svobodu v armádě maršála Tita nebo jako partyzáni a mnoho z nich zaplatilo tento boj svým životem.

S bratrskou Jugoslavií dosud nemáme sjednanou smlouvu o reemigraci a proto odtud odešlo zatím pouze několik transportů. Chápeme situaci a těžkosti, s nimiž dnes musí také Jugoslavie zápolit i to, že nerada se bude zbavovat vydatné pomoci našich krajanů. Ale nakonec se jistě dohodneme a shledáme se i s těmito krajany.

To však ještě není vše. Také z Polska, Německa, Belgie a Francie má být reemigrován zbytek asi 8.000 našich krajanů, dále 600 krajanů z Číny a posléze krajané ze zámoří. Počet těch, kteří by se chtěli vrátit z jižní Ameriky a Kanady není ještě znám, ale reemigrace bude velmi ztížena vysokými přepravními náklady, neboť dnes se přibližně počítá 30.000 Kčs za osobu.

Z tohoto výpočtu je zřejmo, jak velký a jak zodpovědný úkol byl uložen ministerstvu sociální péče a jeho reemigračnímu odboru.

A je v zájmu státu, aby se tak stalo bez velkých obtíží a zmatků, neboť význam reemigrace si toho vyžaduje.

Co mají všichni reemigranti společného, je touha vrátit se do staré vlasti. A jak už často dochází k tomu, že někteří reemigranti si představují svůj návrat příliš růžově a po svém návratu bývají zklamáni ve svých přemrštěných nadějích. Zapomínají, že i my zde máme své těžkosti a že nemůže být ani u nás vše hned dokonalé po skončení tak ničivé války. Někdy to bylo i vinou nesprávných informací šířených v cizině, jak se u nás budou mít dobře, a co vše dostanou, a kdy pak po návratu nebylo možno splnit takovéto přepjaté naděje, docházelo k rozčarování. Ale to jsou celkem ojedinělé případy, které se již nebudou opakovat, neboť dnešní informační aparát v cizině informuje pravdivě každého reemigranta o poměrech ve vlasti a o tom, jaké jsou zde možnosti pro založení existence, v kterých oborech a za jakých podmínek.

Pro krajany ze zahraničí zůstane reemigrace důležitým mezníkem v jejich životní dráze a jejich hospodářských a sociálních poměrech.

Bude záležeti také na novém prostředí, do něhož přijdou, jak brzy s ním splynou, aby se opravdu cítili ve staré vlasti jako doma.

Pro stát je reemigrace historickou událostí, která navazuje na odsun Němců a která svými národními a hospodářskými důsledky se projeví v životě celého státu. Reemigranti vyplní alespoň částečně mezery, které nastaly v řadách manuálních pracovníků po odsunu Němců, zejména u horníků, sklářů a jiných průmyslových dělníků a zemědělských pracovníků. Přispějí tak vydatně ke splnění dvouletého budovatelského plánu.

Reemigrace však také znamená, a to především, že tím zachraňujeme naše krajany před pozvolnou asimilací a odnárodněním a že jejich příchodem posílíme národní těleso o příslušníky národnostně uvědomělé s bohatými životními a hospodářskými zkušenostmi. Byl sám prezident republiky Dr. Edvard Beneš, který ocenil ve dnech sjezdu krajanů reemigrantů celonárodní význam reemigrace, a je to i naše vláda, která je si toho dobře vědoma a proto věnuje průběhu reemigračních akcí velkou pozornost a plnou podporu.

Toho si budme dobře vědomi i my všichni, kteří at tím či oním způsobem at již ve svém úředním postavení anebo v občanském životě přijdeme a budeme přicházet ve styk s reemigranty.

Uvítejme je s radostí, láskou a pochopením, jak si toho zaslouhují a mějme všichni dobrou vůli jim pomáhat co nejvíce, aby překonali obtíže, jež se jim naskytnou v novém prostředí, aby tak našli u nás pravý domov a stali se dobrými a spokojenými občany republiky. Bude záležet velmi na místních a okresních národních výborech a budoucích sousedech reemigrantů, jak rychle a do jaké míry dosáhneme tohoto cíle. Je to morální povinnost a závazek nás všech.

Návrat do vlasti

Po dlouhých letech odloučení vracíme se do naší krásné, české domoviny. Jakmile jsme přešli hranice Sovětsko-Československé, byl nám do vlaku doručen týdeník volyňských Čechů „Věrná stráž“. S chutí jsme se sesedli, abychom si dychtivě přečetli první poselství vytožené vlasti.

Děkujeme panu prezidentu republiky dru Edvardu Benešovi za jeho poselství k našemu uvítání. Také předsedovi vlády Klementu Gottwaldovi a ministru informací Václavu Kopeckému, jakož i armádnímu generálů L. Svobodovi a všem volyňským bratřím, účastněným na tomto přivítání, děkujeme srdečně za přání zdaru a štěstí v osvobozené Otčině.

Nezastíráte nám, že budeme muset překonat některé obtíže, než se sžijeme s novým prostředím. Ujišťujeme Vás, že počítáme s tím, že nás čekají některé svízele, jsme však zoceleni a žádných těžkostí se nelekáme. Nebude nám tak těžko vžít se do nových poměrů, když máme pracovitě ruce a dobrou vůli k dobrým činům.

Ale také nezapomeneme na naši bývalou vlast — Sovětský Svaz. Jsme vděční za vše, co bylo pro nás dobře vykonáno. V době, kdy v Československu, okupovaném Němci, teror a hromadné vraždění, tehdy, kdy československý lid hrozně krvácel, kdy v mučnických a koncentračních táborech hynuli nejlepší synové a dcery

národa, — my v Sovětském Svazu jsme stále žili jako svobodní a rovnoprávní občané. Každý z nás zařadil se vždy do pracovního procesu podle svého přání a dle svých vloh. A v době Veliké vlastenecké války Sovětského svazu každý z nás na svém pracovním úseku, ať v průmyslu nebo v zemědělství se snažil dáti frontě vše, co je třeba pro vítězství. Mnozí z nás chopili se zbraní, aby pod vedením Rudé armády a se Svobodou za svobodu bojovali proti společnému nepříteli, za osvobození drahé vlasti.

Prokletí germáni na půdě naší vlasti prolévali drahou krev našich otců, bratrů, mužů, synů. Nešťitli se ničit bezbranné starce, ženy a děti. Nyní naši svatou povinností bude pomáhati zahojiti rány, způsobené hitlerovskými fašistickými katy, a válkou. Proto každý z nás včleníme se opravdu se zápletem do velikého pracovního vzepětí Československa. Přispějeme rádi ke zdaru dvouletého plánu. Budeme spolupodobovati obrozený československý stát. Společně s vámi učiníme ze své země vzkvétající a radostný domov. Budeme věrně hájiti zájmy vlasti ve prospěch celku.

Tak společným úsilím nás československý národ, spolu s velkým ruským bratrem a se všemi mírumilovnými národy světa stane se částí neroztrhnuté bašty světového míru.

Šajnová A.

Kde domov můj?

Ač polská zem mne kojila,
„že Čech jsi, vždycky pamatuj,“
mne matka moje učila,
když zpívala Kde domov můj.

A dědův hlas se dívně chvěl,
slzami zakalen měl hled,
když o své vlasti vyprávěl,
že zemský ráj to na pohled.

Studenou zdá se cizina,
když srdce tvoje tíhne jem
kde dědův tvých je otcina,
ta naše krásná česká zem.

Skončena cesta cizinou,
zřím vyplněn sen krásný svůj,
já našel vlast svou jedinou:
toť země česká, domov můj.

J. Záhorský.

(Pokrač. se strany 1.)

Zatec a volyňští Češi

Vdova se čtyřmi dětmi dostane domek bez oken a dveří a její souseď, několikrát trestaná pro těžké delikty, hospodaří na vzorné usedlosti.

Ministerstvo zemědělství a všichni kompetentní činitelé dělají vše, aby osídlení volyňských Čechů bylo provedeno dobře a rychle. Jedním z opatření v tomto směru je vyslání nových styčných důstojníků na okresy, které přicházejí v úvahu pro osídlení volyňskými Čechy. Tito styční důstojníci mají za úkol výhradně zjišťování možností dalšího osídlení vol. Čechů.

Věříme, že se najde ještě dost vhodných usedlostí i na Zatecku a tak alespoň z části bude splněno naše přání, aby se Zatec stal naším novým domovem.

Jaroslav Chudoba.

Bude Český Malín?

Josef Foitík:

Kvapem se zase blíží výročí Českého Malína. Svaz Čechů z Volyně si vytkl za úkol k tomuto výročí postavit letos v Zateci pomník, který by byl věčnou připomínkou malínské tragédie. K tomuto účelu byl při loňské tryzně položen již základní kámen a založen zvláštní fond. Do Svazu Čechů z Volyně se už také sešlo několik návrhů na pomník Českého Malína. V nejbližší době bude vytvořena zvláštní komise, která rozhodne o návrhu a záležitost vybudování pomníku vezme za svou. Nákladem vydavatelstva Domovina v Zateci vyjde také připravovaná kniha Český Malín — Lidice volyňských Čechů, která malínskou tragedii náležitě zpopularisuje. Zbývá ještě vyřešit otázku, kterak získati prostředky na stavbu pomníku, neboť obnos, který je k dispozici, plně nevystačuje. Doufám však, že toto bude brzy vyřešeno a budeme skutečně moci k letošnému výročí, při němž hodlají Volyňští složit slavnostní slib věrnosti republice, pomník malínským mučedníkům postavit.

Zbývá však ještě jedna věc k vyřešení, která uvízla na mrtvém bodě: přejmenování některé obce v ČSR na Český Malín.

Jako nejvhodnější obec k tomu se nám zdál být Frankštát na Moravě, kde se usídlili zbylí krajané z Českého Malína a která shodou okolností nese čistě německé jméno. Svaz Čechů z Volyně svým přípisem předseďnictvu vlády, č. j. 64, vl. 46 ze dne 1. VII. 1946, žádal o přejmenování Frankštátu na Český Malín a o totéž žádali také malínští krajané. Frankštát však je stále Frankštátem a nevíme, proč k přejmenování nedošlo. Ještě v době války uctily některé státy památku Českého Malína přejmenováním osad. Stalo se tak v USA, Kanadě a v Anglii. Proč to není možné u nás?

Český Malín na Volyni zmizel navždy a nikdy tam obnoven nebude. Obnovují-li se u nás plným právem

Lidice nákladem milionů, zdá se nám, že Český Malín může být obnoven tím spíše, poněvadž se to obejde bez těch milionů. Jen trochu dobré vůle a pozornosti je k tomu třeba. 374 obětí, z nichž němečtí barbaři nešetřili ani dětí, je snad dostatečnou cenou, aby na mapě zmizelo jedno z četných německých jmen v ČSR a bylo nahrazeno českým jménem, s nímž na ústech bojovali a umřeli naši čeští vojáci z SSSR.

Chceme si namluviti, že když se tak nestalo k loňskému výročí Malína, že k letošnému 13. červenci přece jen Český Malín bude.

HLEDÁME.

Kdo ví, kde se nacházejí Olga a Anna Vlasáková z České Krošny u Žitomíru, nechť to laskavě oznámí na adresu Vlasák Vladimír, Třemošná u Plzně, shromažďovací středisko.

Něco o osidlování Volyňských

Poslední dobou přijíždějí transporthy s našimi krajany častěji, již nás je zde přes 25.000, tudíž něco přes polovinu.

Z těch, kteří jsou zde, jsou asi $\frac{2}{3}$ osídleni. Akce osidlování jest bohužel málo uspokojivá. Měla by však mít klasifikaci „výborně“.

Jsem jedním z těch mála Volyňských, kterému bylo dopřáno navštěvovati školu v Čechách. Proto právě jest mi onen nevinný výraz „uspokojivě“ tolik nepopulárním. Totiž v Čechách (bylo to ještě za Rakouska), když žáci dostávají vysvědčení, někdy tam to uspokojivé se našlo. Byla to dvojka z mravného chování. V Opočně tehdy bylo mezi námi 13 německých kluků, a bylo to z rozkazu ryšavého ředitele, zatvrzelého Němce Hoffmana, který za vystoupení proti některému německému buršáku bez pardonu dvojku diktoval. Potom takové to uspokojivé ale znamenalo velmi slabý postup. Proto tolik rád bych ve svém dnešním článku napsal, že osidlování pokračuje výborně. Vždyť jsme provedli požadovanou klasifikaci sebe samých, až na několik mizivých výjimek mezi několika tisíci již osídlených všude se přesně podle toho postupuje.

Protože mnohým nezavěšeným jest podivným, když se na jejich přihláškách o přidělení půdy objeví litery klasifikační, považují za správné vysvětliti vznik a účel klasifikace. Svaz volyňských Čechů si byl vědom, že v dnešní situaci bude velmi těžkým úkolem — při stávajících poměrech — usídlení celé naší větve. Rozhodli jsme se proto, aby alespoň těm nejzasloužilejším, těm, které následkem války jsou zbaveni toho,

čemu jsme zvykli říkati štěstí, bylo vyhověno, a rozdělili jsme uchazeče o půdu do 4 skupin.

Vdovy, invalidé a pozůstali po padlých jsou ve skupině A (požůstalostní nároky po padlém přenáší se pouze na 1 člena příbuzenstva). Ve druhé skupině jsou všichni vojáci, kteří prošli celou válečnou kampaň nebo jako těžce ranění, či jinak neschopní byli prokazatelně úředně z bojové akce vyřazeni. Všichni ostatní spadají pod kategorii C.

Máme jen několik případů, kdy dotyčný mohl (vlastně podle našeho názoru měl) se aktivně bojů zúčastniti a neučinil tak. Tito však byli zaměstnáni v některém podniku, který pracoval na obranu státu. Nadřazené úřady takové zaměstnance chránily od služby v armádě, a rusky se takovým osobám říkalo, že jsou „bronirovány“. Přes to, že několik stovek našich krajanů bylo „bronirovaných“, přece po řadě intervencí s velkými potížemi, až na několik málo případů všichni vstoupili do 1 čs. arm. sboru. Jistě mnozí naši velitelé, zvláště plk. gen. štábu J. Dočkal potvrdí, kolik námahy to stálo, aby tito nadšenci mohli se boje za osvobození milované vlasti zúčastniti, aby bylo vyhověno jejich zbožnému přání vrátiti se zpět do vlasti otců. Tudíž těm, kdož byli „bronirováni“ a nevyužili všech dosažitelných možností, aby rozmnožili řady bojovníků, těm dostane se litery D. Opět připomínám, že těchto případů jest pouze několik.

Máme příslib od kompetentních činitelů, že kat. A i B budou do brzy osídleny, a také za tento příslib jsme vděční. Musíme ale po-

čítati s tím, že do kat. C dostaly se rodiny, které neměly nikoho, kdo by se mohl zúčastniti odboje; kde otec byl již starý nebo úplně neschopný a jinde byly pouze malé děti nebo pouze děvčata, ač proti tomu máme zase stovky 17—18letých chlapců, kteří s nadšením službu v armádě nastoupili a nejsou řídké případy, kdy otec se 3—5 syny společně válčili a i takové, že kde nebylo synů, nastupovaly dcery. Byla také hezká řádka žen spojaček, dělostřelců a ošetřovatelek, máme také dívky, které položily své životy na oltář vlasti, za náš návrat domů.

Když již došlo k tomuto historickému okamžiku, kdy se vracíme zpět jako vlastní věrní synové a dcery, přáli bychom si, aby nikdo ve svých svatých citech nebyl zklamán.

Jsmo potomky těch, kteří emigrovali z Rakouska. Jistě to byli lidé alespoň nespokojení se stávajícími poměry ve staré vlasti, tudíž v naší krvi je snad náklonnost ke stěhování se tam, kde je naděje v lepší budoucnost. Proto, chceme-li trvale připoutati naše lidi k novému bydlišti, dopřejme jim, aby dostali do vlastnictví aspoň kousek půdy každý, kdož si toho zaslouží. Přimlouvám se vše o to a jistě toho všichni příslušníci tří kategorií zaslouží, aby se jim dostalo kouska vlastní půdy — hospodářství. Ať je jim dopřáno kousek vlastní hroudy kropiti slzami radosti a vděku, neboť jen tenkrát budou opravdu doma, budou se cítiti u své matky.

Od nedávné doby jest nám přidělen kpt. Plaček. Vždy, když se vrátí ze služební cesty, a jest to téměř denně, otevře svůj zápisník a čte velkou řádku nově „objevených“ volných usedlostí. Jsou to vždy skutečně vyhovující, ba mnohdy velmi pěkné objekty. Kdyby bylo ještě několik takových nadšenců a hodnotných lidí, lehce by se docílilo snadného osídlení všech uchazečů. Máme v tomto směru již příslib od vládních činitelů, ale bohužel ona akce se protahuje. Jaro je zde, čas kvapí a tyto věci nestrpí odkladu. Prosíme, aby bylo apelováno na stýčné důstojníky, ať se poučí u bratra kpt. Plačka, nebo dle mého názoru již dávno mohlo býti zajištěno větší množství zemědělských usedlostí, nežli jich je pro přednostní uchazeče potřeba. Jen něco méně papírového vlastenectví, méně oslavných fanfár a alespoň trochu, trochu činů!

V. Hovorka.

Příklad hodný následování

Kulturní odbor závodní odborové skupiny ROH při telegrafním stavebním úřadě Praha-venkov uspořádal dne 18. m. m. v sále Lékařského domu v Praze Večer písní v intenci zřízení knihovny volyňským Čechům.

O zdar večera, který je tak symbolický pro zmíněný úřad a jeho účel ve spojitosti s návratem našich reemigrantů z Volyně, se zasloužila známá zaměstnankyně tohoto úřadu, paní Arna Dědková.

Program večera v přednesu Arny Dědkové (soprán) a Božka Rujana (baryton) za doprovodu p. Mařáka, z děl Smetany, Dvořáka, Fibicha, Srby, Balcara, Maláta, Foerster, měl vysokou uměleckou úroveň. Druhá část programu byla vyplněna před-

nesem písní národních a lidových z děl Kunce Novotného, Cmirala, Weise a Zicha. Vyplněný sál odměnil potleskem a květinovými dary oba účinkující.

Zvláštního lesku večera dodala přítomnost skladatele Antonína Srby, posledního to žáka Antonína Dvořáka, jakož i p. Šeina, řed. České filharmonie. Tento večer navštívili též četní členové pražské odbočky Svazu Čechů z Volyně.

Zmíněný kulturní odbor jmenované odborové skupiny jest i jinak velmi čilý a dokazuje tak svou velmi hodnotnou práci cestu k vzájemnému poznání a sblížení a zaslouží si plného uznání. Cín vskutku krásný a pro nás potěšující, jež si zaslouží následování.

Jar. Mec.

Mládež- budoucnost národa

Jiří Rébl-Volyňský:

Naší volyňské mládeži

Mládeži naše, ratolesti živá,
jsi růží skvostnou v věnci národa,
na tebe celý národ náš se dívá,
co ve svém nitru duše mladých skrývá,
ta duše čistá, volná, svobodná.

Jsi poupětem, jež rozvíjí se z jara
a v krásnou růží v létě rozkvétá...
jsi krásou sadu, z něž se vůně jará
jak slunkem vyděchnutá vonná pára
na křídlech vánku kolem rozlétá.

Co duše tvoje skrývá chtěl bych vědět,
co kvete v srdci mladém chtěl bych znát...
Tam do těch hlubin duše chtěl bych hledět,
ve stínu růží vonných chtěl bych sedět
a city své do srdcí mladých dát.

Tož, dal bych do nich skromnost holubice,
statečnost orlí, hbitost sokolí,
včeliček píli, úsměv slunka v líce,
k rodnému hnízdu lásku vlaštovice
a svornost s lidem v celém okolí...

Vím, duše tvá že mnoho vytrpěla,
když na kusy rozfali matku — vlast...
Vím, že tvá srdce radostí se chvěla,
když hřímala u Dukly naše děla
a budila se ze mdlob znovu vlast...

Tož, miluj ji, neb pro tebe zas žije,
ty pro ni žij a věrně při ní stůj,
tak, jako my jsme při ní věrně stáli
tam v cizině i na bojištích chvěly...
a zasvěť pro ni celý život svůj!

Pak budeš vskulku, mládeži má milá,
tou růží vonnou, plnou něhy, krás,
z níž bují život, krása ušlechtilá,
v níž proudí míza zdravá, bují síla,
jež vystřídati bude hodna nás...

První sjezd SKM v Kupičově v r. 1932 (v pozadí Národní dům)

Pravoslavná mládež na Volyni

Pravoslavná mládež volyňská žila náboženským životem pravoslavné církve. Pomáhala jí budovat, zúčastňovala se projevů církevního pravoslavného života jako na příklad slavných poutí do Počajejské lavry, Dermaně, k sv. Mikuláši v Hulči, ale vlastní organizace v rámci církve neměla. Byla jádrem církevních pěveckých sborů jako na příklad v Ulbárově, Kvasilově, Hulči, Hlinsku ap.

Organisovali se začala teprve po katolické a evangelické mládeži, a to ve Sdružení české mládeže při České Matici školské, kterému dali základ bratři Foitík, Mojdl a Hlaváček. Oporu měla v časopise „Zornice“, který s pomocí br. Hýblera a jiných řídil

obětavý národní pracovník Foitík, pozdější vydavatel Krajanských listů. Zakládala knihovny, divadelní sbory, pěvecké sbory a byla všude, kde bylo třeba pomoci v díle národní věci v Polsku. Prvně na veřejnost vystoupila na svých slavnostech v Chomoutech roku 1937, jež měly název „Dny tance, hudby a zpěvu“, kterých se z Prahy zúčastnil redaktor Svarc. Živou oporu měla v pravoslavném misionáři Dru Cervínovi, který jediný z pravoslavných na Volyni dojížděl.

Události mnichovské sjednotili veškerou mládež českou na Volyni až na evangelickou ve Svatováclavské jednotě, pod korouhví sv. Václava a v

pražském Svazu zahraniční mládeže. Pravoslavná a katolická mládež podala si ruku ke společné práci a tuto jednotu měl utvrdit společný sjezd mládeže v Ulbárově roku 1938, ke kterému již pro porobení vlasti nedošlo. Pražská redakce časopisu Probuzení, který živě zasahoval do dění volyňské mládeže a byl mluvčím těchto sjednocovacích snah, připravila nádherný prapor, který spolu pro mládež v Rumunsku posvětil pravoslavný duchovní Dr Petřek za účasti ing. Gregra, J. Duška a Svorce v době, kdy již byl národ poroben. Na Volyně se však dostaly jen žerď a stuhý. Pole praporu, které mělo být na Volyně dopraveno přes Varšavu, se na Volyně nedostalo a bylo zachováno v Litomyšli, a v nejbližší době bude tento prapor předán odboru mládeže Svazu Cechů z Volyně, neb uloženo ve volyňském muzeu, které se připravuje a které bude živou kronikou naší volyňské větve.

Sdružení čs. mládeže mělo stejný počet členů, přes to, že katolických osad bylo jen 25%. Náskok mělo SKM tím, že začalo pracovat již roku 1930 a mělo vydatnou pomoc z vlasti. Z počátku byla mezi SKM a SCM jakási řevnivost, ale stykem vedoucích funkcí, zejména bratra Mojdlu za SCM a Dra Pěchoty za SKM, tato ustala a byla na Volyni slibná spolupráce, která doplňovala činnost sokolskou a matiční. Věříme, že i zde ve vlasti bude v této spolupráci pokračováno ve prospěch věci celého národa. Odboj na Volyni započala nebojácná mládež, a organizace Blaník bylo její dílo. Účast mladých v bojích armády generála Svobody zpečetila i dílo SCM. Touhy po návratu do vlasti jsou splněny, jsme doma a po osídlení čeká nás nová, usilovná práce, ve které volyňská mládež pravoslavná nezklame, jako nezklamala na Volyni. Mojdl.

Evangelická mládež na Volyni

Evangelici na Volyni tvořili početně malé procento, žili však nejintenzivnějším náboženským životem. Boratín, Michajlovka, Mirotín, Ozerany a několik jiných obcí byly převážně evangelické.

Evangelici získali si svými mravními kvalitami, důsledným uplatňováním křesťanských zásad v praktickém životě, kulturní vyspělostí a smyslem pro společenský život vážnost a uznání celého okolí.

Evangelická mládež na Volyni byla vychovávána v duchu zásad velkých učitelů českého národa: Husa, Komenského, Chelčického a Masaryka. Byla organisována ve Sdružení československé mládeže evangelické.

Odbočky SCME v obcích organisovaly a vedly výchovu dospělejší mládeže. Schůze s bohatým programem nábožensko-kulturním i osvětovým a zábavným byly pravidelně každou

neděli. Byly pořádány slavnostní akademie, sjezdy, soutěže a kursy. Pěvecké sbory byly chloubou evangelic-

kých obcí. Pěvecký sbor boratínský získal a udržel si primát.

Charakteristickým rysem evangelic-

České dívky první den ve Svobodově armádě v Lucku

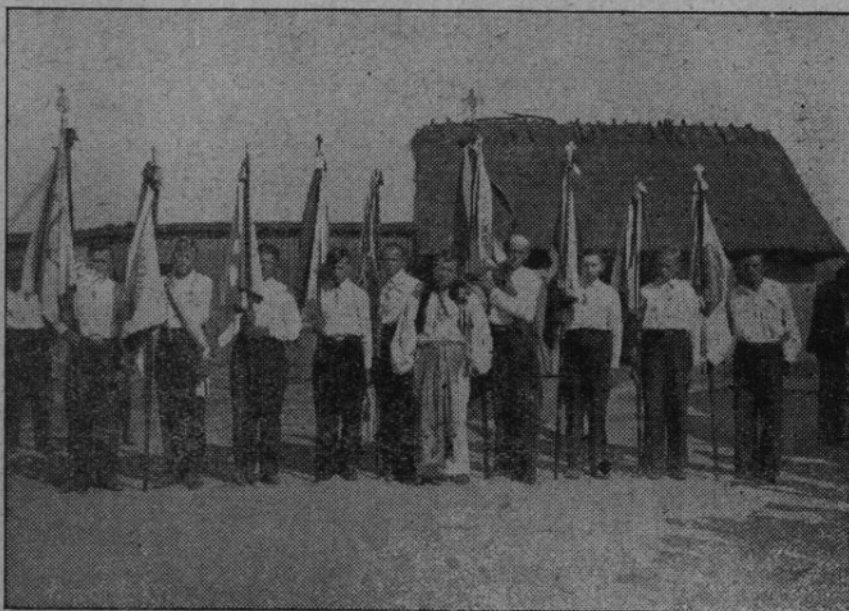

Život katolické mládeže na Volyni

Při přestěhování na Volyn 98% českých obyvatel bylo vyznání katolického. Z počátku bylo dovoleno vyznávat našim krajanům svoji víru a později na počátku 20. století, kdy čeští kněží, kteří na Volyni rozdělili se na tři směry, začala carská vláda násilím obracet Čechy na pravoslavnou víru. Byl vydán zákon, že kdo není pravoslavným, nemůže nabýti půdy. Pod tímto nátlakem přijala většina pravoslavi, část volyňských krajanů, než by se zřekla své víry, odstěhovala se až do Bosny, kde založila dvě obce u Boseňského Sobáše a ti, kdož zůstali své víře věrni, nestali se vlastníky půdy, nýbrž jen nájemníky (Ludharda). Přesto však značná část zůstala své víře věrna a i když neměla své vlastní kněze, žila opravdově svým náboženským životem. Ještě za carského Ruska byl postaven kostel sv. Václava v Kupičově a za polské éry postaven nádherný kostel sv. Václava na Hrušvici, kostel v Ulbárobě, kaple v Buderáži a jinde.

Hned po prvé světové válce začali dojížděti na Volyn čeští katoličtí kněží a navázali čilý kontakt s katolickou menšinou volyňskou. Byl to Dr. Žurek, P. Stříž, Dr. Braitto, P. Mysliveček, P. Křenek, Dr. Hopko a zvláště pak arcibiskup pražský Dr. Beran a četní laici.

Již v roce 1927 začala se v Kupičově organisovati katolická mládež za vedení Jaroslava Židlického, která postavila krásný Národní dům a stala se svědomím celé obce. Zřízena knihovna, hudební odbor, Dětská besídka, založeno konsumní družstvo. Za dobu trvání sehráno bylo přes 50 divadel náboženského a národního zaměření. Když začal na Volyn dojížděti J. Dušek, rozrostla se SKM do všech katol. osad a bylo zachráncem

Praporečníci na VI. sjezdu SKM v Buderáži 1937

mnoha českých duší v polském prostředí, které každého katolíka považovalo za Poláka. Probuzením náboženským pokračovalo i uvědomění národní. Stará vlast darovala prostřednictvím akce „Naším na Volyni“ tisíce knih, vybavila kostely a spolky potřebným a zvláště velké dílo v katolické mládeži vykonal časopis Probuzení, který pět let vydával J. Dušek a jež na Volyni měl přes 1000 čtenářů. Sdružení katol. mládeže mělo v roce 1937 o svém VI. sjezdu svazovém přes 30 skupin a přes 700 členů. Stará vlast darovala celkem 17 praporů s národními a náboženskými emblémy a jejich předávání byla velkými národními manifestacemi. Také svazové sjezdy, které se od roku 1932 konaly každý rok v jiné katol. obci, byly manifestacemi, kterých se zúčastnilo tisíce Čechů i jiných slovanských bratří. Sjezdu na Smolárně 1934 bylo více jak 3000 účastníků. Katolická mládež vyburco-

vala i mládež pravoslavnou, která utvořila SČM, se kterým v pozdější době svorně spolupracovala. Odboje se katolická mládež zúčastnila 100procentně. Tak na příjmen z Kupičova se zbraní v ruce bojovalo 151 býv. členů SKM, z nichž 6 dosáhlo hodnosti důstojnické. Také zde ve vlasti se bývalí členové SKM příkladně uplatňují. Na příjmen z kupičovské zájmové skupiny jest 5 členů SKM předsedy MNV.

Sdružení katolické mládeže na Volyni vykonalo kus dobré poctivé náboženské a zvláště vlastenecké práce a dnes ve vlasti můžeme s hrdotí hledět na toto dílo, které z hořčičného semínka vzrostlo ve velký a mohutný strom, který stál pevně v dobách dobrých i zlých. Děti býv. členů SKM po vzoru svých otců i zde doma jdou v jejich šlépějích u vědomí, že silní a duchovně uvědoměli jedinci jsou nejlepším základem národa a státu. Václav Volyňský.

Když Sokol nebyl povolen, pracovali hasiči

ké mládeže bylo, že byla v tomto směru vedena a nábožensky vychovávána již od útlého dětství. Nedělní školy navštěvovaly děti od 3 let.

Evangelická mládež na Volyni byla nositelem ducha pokrokového náboženství, prochnutého vroucí láskou k vlasti a její slavné husitské minulosti. Bylo proto samozřejmostí, že v dobách pro vlast nejtěžších vykonala bez váhání svou povinnost v řadách bojovníků za svobodu a spravedlnost.

Jest si dnes jen přát, aby doma ve vlasti pokračovala v tomto duchu, aby se stala vzorem a chloubou naší volyňské mládeže a příkladem pro všechny, „kdo za pravdu hoří.“ j. ca.

Český Sokol na Volyni

V minulém století v rušných letech 1860 až 1870, tedy v dobách Bachovského útisku a dualismu, část vlastenecky smýšlejících českých rodin emigrovala do Ruska do oblasti volyňské, kde hledala lepší podmínky k životu, který se jí ve vlasti stával nesnesitelný. Svou houževnatostí a poctivostí získali si uznání tehdejší ruské vlády, která jim dala příznivé kolonizační podmínky. Vytrvalou prací dosáhli jistého blahobytu, při kterém nikdy nezapomínali na svůj původ, mateřský jazyk a povinnosti k němu. Mimo české školy, povšechně vzdělávací spolky, pracovali jednotlivci na založení tělocvičné jednoty Sokol, ke které si přinesli oddanost a lásku ze staré vlasti.

Tak v roce 1911 byla založena první tělocvičná jednotka Sokol v Kvasilově na Volyni v Rusku. Duší jednoty byl její zakladatel, agilní bratr starosta Antonín Perný, odborný učitel, muž povšechně vzdělaný, který byl ideovým vůdcem české menšiny vůbec. Prvním odborným cvičitelem byl v nové jednotě bratr František Olivierus, kterého vyslala do Kvasilova obec sokolská v Praze. Sotva byly položeny základy k životu jednoty, vypukla první světová válka. V této válce mnoho bratrů z jednoty položilo svoje životy a s nimi i jejich náčelník a cvičitel bratr Olivierus, který byl v Pinských blatech Rakušany těžce raněn a zajat a později rakouskou soldatskou oběšen ve Lvově. Po ukončení světové války probouzí se jednotka opět k životu, bohužel ne již v Rusku, nýbrž v rámci šovinistické republiky polské. Obnovení činnosti v jednotě naráží na překážky, které jsou kladeny polskými úřady, jež se snaží znemožnit obnovení české sokolské jednoty. Vytrvalostí a oddaností kvasilovských bratrů k myšlence sokolské dosaženo cíle a jednotka povolena v roce 1922. Starostou jednoty jest opět zvolen bratr Antonín Perný. K obnovení činnosti je potřeba odborně vzdělaného cvičitele a br. starosta žádá Československou obec sokolskou, která vysílá br. Jana Sabka z Vejprnic u Plzně, který po krátkém působení odchází do vlasti. Československá obec sokolská vysílá do Kvasilova cvičitele bratra Františka Petlacha z Kánic na Moravě. Po příjezdu tohoto cvičitele začíná v Kvasilově období každodenní práce pro věc sokolskou, s láskou a odhodláním sloužit národu. Bratr cvičitel Fr. Petlach soustřeďuje kolem sebe nejvěrnější z věrných a ustavuje cvičitelský sbor, který je srdcem veškerého snažení sokolského. Velkou službu věci sokolské prokázal týdeník „Hlas Volyně“, vydávaný bratrem starostou Antonínem Perným, „Sokolskou hlídkou“ v tomto časopise, kterou řídil cvičitelský sbor. Jednotka kvasilovská rozrůstala, kladouc semeno sokolské lásky i do blízkých českých vesnic, nespokojovala se jen svými podniky v místě, nýbrž pořádala veřejná vystoupení, závody a výlety do českého okolí, kde

Borci Sokola Kvasilov

připravovala půdu pro myšlenku sokolskou. První jednotka po kvasilovské byla založena v roce 1927 ve Zdobunově, kde našla velmi dobrou půdu a oporu v bratřech: Alexandru Kholovi, Josefu Kadeřábkovi, Vladimíru Strejčovi a jiných. Později v roce 1929 ustavena jednotka v Mirohošti příčiněm bratrů: Jana Kozáka, učitele z Československa, Linhart, Svobody, Antonína Solara, Hrnčíře a jiných. Potom už nám sokolské jednoty rostly jako houby po dešti. Straklov, Volkov, Dubno, Semiduby, Rovno, Moldava I., Moldava II., Hulč, Hlinsk a mnoho jiných se připravovalo. Všude, kde se uváděly tyto jednoty v život, spolupracoval s novými bratry cvičitelský sbor jednoty kvasilovské, který později tvořil duši druhého okrsku sokolské župy zahraniční, která také se vzácným porozuměním vypomáhala kde jen mohla a podporovala rozvoj myšlenky sokolské na Volyni. Zde je třeba zdůraznit, že zásluhou činovníků sokolské župy zahraniční, bratra jednatele Rudolfa Frydrycha a náčelníka br. Jana Pláničky pořádan byl čtrnáctidenní kurs cvičitelský v Kvasilově v roce 1931, který vedl bratr Karban, profesor tělocviku, a sestra Anna Jelínková z Prahy. Při kursu vypomáhal cvičitelský sbor jednoty kvasilovské. Druhý cvičitelský kurs byl pořádán v roce 1933 v Mirohošti za vedení bratra Františka Erbeny, ředitele cvičitelských škol Československé obce sokolské, blahé paměti. Každým rokem se pořádaly závody o putovní ceny mužů, žen, dorostenců a dorostenek při okrskových veřejných cvičeních v některé z jednot. Také uskutečněn zájezd vzorného družstva mužů a žen Česko-

slovenské obce sokolské na Volyni v roce 1930, pod vedením bratra Váchy, který byl také umučen germánskou zvlí. Tělocvičným nářadím byly vybaveny všechny jednoty. Své vlastní nově vybudované tělocvičny měly jednoty: Kvasilov, Zdobunov, Mirohošť, Hulč a Hlinsk. Na VIII., XI. a X. všesokolský slet byly vypraveny s účastníky zvláštní vlaky do Prahy ze stanice Zdobunov. Na svatodušní svátky v roce 1932 se konala slavnost svěcení sokolského praporu jednoty kvasilovské, zhotoveného sestrami jednoty, který v roce 1940, když odjížděli českoslovenští letci do boje, vzali s sebou. Krásná, vznešená myšlenka sokolská zakotvila v srdcích všech rodových věrných Čechů na Volyni a v tomto poznání a vědomí zastala nás druhá hrozná světová válka připravenými. Nastoupili jsme všichni do jednoho, bratři i sestry, tam, kde bylo naše místo, dobrovolně proti odvčkému germánskému vrahovi. Nedošli však všichni, o čemž svědčí četné rovy našich padlých kamarádů, rozsetých na pláních Afriky, Belgie, Ukrajiny, Polska, Karpat, Slovenska a Moravy, kde místy ani prostý dřevěný kříž nehlásí světu, že v tomto rově leží a dríme svůj věčný, tichý sen vojín-sokol, volyňský Čech, jenž padl v boji za osvobození své vlasti, za svatá práva svého národa a potomků jeho. Věčna ja pamjať, bratrský dík a sláva Vám, sokolští hrdinové z Volyně!

K těm šťastným, jimž jest dopřáno radovati se ze svobody tak draze vykoupené, volám: bratři a sestry, zůstaňte i nadále věrni oné krásné, vznešené ideji sokolské!

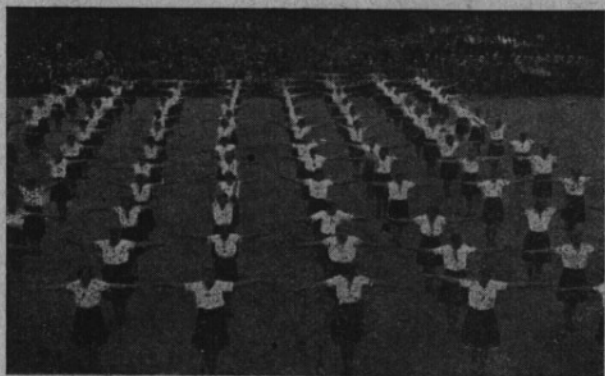
Václav Maksa.

Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, odbor sociální, dovoluje si Vás zvát na

přátelský večírek

s uměleckým programem a volnou zábavou, pořádaný v úterý dne 15. dubna 1947 v kavárně Daliborka v Praze IV, Badenihó 290 o 19.30 h. Kdož může, zúčastněte se našeho podniku, který bude nejlepší příležitostí k vzájemnému poznání a zblížení. Vstupné dobrovolné.

Přípravný výbor SČV, odbočka Praha.

Ženy při sletu Sokola v Kvasilově

„Spějme dál . . .“

Zdá se, že je to nedávno, když u nás na Volyni zaznívala o cvičeních tato krásná sokolská píseň. Ale vraťme se na chvíli ve vzpomínkách k sokolství na Volyni vůbec.

První Jednota „Sokol“ byla založena v Kvasilově v roce 1911 (nebo ještě dřívě).

Celou Evropou se přehnalá ničivá smršť světové války. Měnily se několikrát vlády, ale naše češství a sokolská myšlenka žila dál, rostla a mohutněla. Už v roce 1926 jela výprava z Volyně na VIII. Všesokolský slet do Prahy. Vzpomínám, jaké to byly slavnostní přípravy na cestu do Čech. Já jsem byla tenkrát ještě malý capart, ale vím, že jsem byla hrozně nešťastná, že nejsem velká jako „mamička, abych také mohla jet do Prahy, „kde je tak krásné a kde všichni mluví česky“.

S každým rokem přibývalo sokolských jednot na Volyni. Stavěly se „Národní domy“, a v nich prostorné sály pro cvičení se postupně plnily sokolským nářadím. Jak krásné to bylo, když se mládež scházela na cvičeních, zpívaly se národní písně a tančila beseda.

Když pak byly okrskové závody a veřejná cvičení, prožívala celá česká Volyně toto, jako velký sokolský svátek. A jak sebevědomě se tvářili vždy naši „Sokoláci“ v stejnokrojích, tušili správně, že jim péro na čapce a „červená košile, sluší roztomile . . .“ Mnozí jistě rádi vzpomínají, jak na ně tenkrát děvčata „brala“.

Přišly horečné přípravy k X. všesokolskému sletu v Praze v roce 1938. Mnoho našich cvičenců se zúčastnilo sletových cvičení a závodů.

Desátý slet pak byl ohromnou sokolskou manifestací, velkým národním svátkem všech Čechů a

jaksi vyvrcholením všech dřívějších sletů. Tenkrát se celý svět neubráníl nadšenému obdivu, co dokázal tak malý národ po dvaceti letech budování.

Německá chtivost však zase zničila, co bylo tak pracně vydobyto a po šesti letech německého panování profídly v republice sokolské řady. Stačilo říci, že byl někdo funkcionářem v „Sokole“ a už se dostal do koncentráku.

Na Volyni za poslední léta sokolství úplně odumřelo, zvláště pak po odchodu mladých do armády.

Dnes mnozí z těch, kteří na Volyni byli vzornými Sokoly, vrátili se do „staré vlasti“, ale bohužel do Sokola nechodí. Všude k tomu nejsou podmínky, to plně chápou. Ale vím, že jsou mnozí, kteří by cvičit mohli, ale snad se jim zdá, že sestárli, zvažněli a že se to už pro ně ženatě nebo vdaně nehodí, prohánět se na cvičení. Ale všichni nejčastěji se ohrazují větou: „až tu budou rodiny“, anebo: „a cožpak mám čas?“, a podobně. Při dobré vůli by se vždy ta hodina času v týdnu našla na cvičení. A věřte, že je to docela milý pocit tahrát si, poskotačit a zazpívat jako bezstarostné děti. Zaručeně je pak člověku i druhý den líp, než když ztráví večer v začouzené místnosti a utápí své hoře a samotu na dně láhve.

Nemusí nás ani příliš trápit myšlenka, že jsme už cvičit zapomněli a odvykli. Vždyť i tady po tak dlouhém necvičení se musí všude začínat znova. A pokud jsme mohli shlédnout výkony několika našich cvičenců z Kvasilova, můžeme klidně doufat, že se volynští Sokolové brzy vyrovnají a snad mnozí i budou cvičiteli.

Příští rok bude zase XI. slet v Praze. Tentokrát nás už nedělí hranice a máme větší možnosti na

sletové přípravy. Bylo by snad hanbou všech bývalých volynských Sokolů, kdyby se tentokrát sletu nezúčastnili. Ti, kteří mají organizační schopnost, propagujte sokolskou myšlenku, ať zase ta krásná sokolská družnost zapojuje mezi Volynáky a spojuje nás v jeden bratrský celek, jako tomu bylo na Volyni.

Nemohu končit jinak, než sokolské práci „Zdar!“ O. Kadavá.

O naší mládeži

Jsem šťasten, že mohu pokračovat ve svém povolání i ve své svobodné vlasti a že mám přístup k srdcím mládeže, s kterou jsem tak srostl v zahraničí a kterou jsem vždycky tak vřele miloval. Zdá se mi, že bych jinak ani nedovedl žít, že musím mezi mládež a proto jsem znovu mezi ni šel.

Osud mi přál, že jsem se setkal i na zdejších školách s naším volynským výkvětem. Když jsem vyučoval loňského roku na státním reálném gymnasiu v Žatci, byla tam skupina našich volynských studentů, a tu jsem se přesvědčil, že naše mládež je opravdu skvělou mládeží, na kterou můžeme být hrdí. Většina studentů si velmi dobře počínala ve škole a jejich vystupování a chování, vždy taktičtí, bylo důstojné, takové, jaké se na mladé Volynáky sluší.

Některí z nich — (np. Židlický, Hovoroka) — byli vzornými studenty, o nich se velmi pochvalně vyslovoval celý profesorský sbor.

Nyní vyučuji na státním reálném gymnasiu a na měšťanské škole v Podbořanech. Máme zde také naše volynské studentstvo a žactvo. Samozřejmě, že se o ně velmi zajímám. A věřte mi, že jsem celý blažený, když tak na svůj dotaz slyším od p. kolegyně Č. z obecné školy: „No, takových Lidušek, jako je Rejzková, kdybychom jen měli!“

Také na gymnasiu máme dvě Volynáčky — Jiřinu Permanovou a Mírku Andršovou. Obě jsou chloubov své třídy a celé školy. To uhlazené vystupování a ten elegantní „reverans“ našich dívek se tak hezky vyjímá při obyčejné úkloně jejich spolužaček. A což ta hudba . . . Vždyť Jiřina Permanová je opravdovou virtuoskou ve hře na klavír a Míra Andršová také skvěle hraje. Na každé školní slavnosti hrají naše děvčata a sklízejí samé pochvaly. Permanová hraje s velkým úspěchem rovněž i na všech veřejných oslavách a kulturních podnicích.

Což, není to opravdu krásné vidět tu naši mladou ratolest tak nadějně se rozvíjet a tak skvěle reprezentovat naši volynskou menšinu? Velkou čest dělají našemu jménu. Vezměme si příklad z nich my dospělí a snažme se být tak oblíbenými a vzornými ve svém středu jako jsou tito naši mladí reprezentanti a velmi své věci prospějeme. Jirí Rébl-Volynský.

V. Židlický.

Volyňská mládež ve vlasti

Touhy všech mladých i starých jsou splněny. Většina nás je již doma ve vlasti, která zůstala pro nás středem všeho snažení a vši lásky. Jsme doma mezi svými, nemusíme bojovat a bránit svůj jazyk, starati se o jeho udržení. To nám nyní dává vše stát. Tento nám dává i podmínky pro další život po stránce hospodářské.

Vyvstává zde však celá řada nových problémů a ty musejí být řešeny a musejí být vyřešeny námi samými. Potřeba nám činí změna prostředí, jiné učební osnovy, jiné zvyky a obyčeje.

Byli jsme velmi překvapeni, že tradice, z nichž jsme žili a čerpali mnohde zde v pohraničí, kde jsme se octli, jsou zapomenuty a zdravé kořeny národa přervány hmotářstvím a lidským sobectvím,

kteří jsme na Volyni neznali. Přesto, že válka na Volyni udělala hrozné škody morální, přece jen více zdravého zůstalo v nás. Toto musíme proto utvrdit a předat národu, jako náš odkaz, přineseny z Volyně, ze země, kde slovanské vlastnosti neporušené cizími vlivy, zachovali si nekonečnou krásu, půvab a odolnost.

Budeme si zakládati, nebo jsme již založili domovy, roztroušené po celé vlasti a tyto naplníme tím samým duchem, jako na Volyni. Přehlédneme ta některá třeba i hrozná zklamání, která nám bylo přežiti po příchodu domů. Připomeneme si ony hrůzy, jež bylo vlasti přežiti a jež jsou příčinou i našich ran a bolestí. Začneme nový život v lásce a bratrství se všemi dobré vůle s vírou ve šťastnou a slavnou budoucnost národa,

kteří stojí po boku SSSR a v rodině národů slovanských.

Volyňská mládež sotva přišla, již se dala do práce. Ve škole mnozí jsou prvními žáky, přesto, že jejich vzdělání dřívější nebylo v mateřštině. Při Svazu Čechů z Volyně má svůj vlastní odbor, který spolu s SKM má za sebou opravdu poctivou práci propagační. Kdo byl na zájezdu ve Strojeticích a v Tuchovicích a viděl naplněné sály a účinkující volyňskou mládež s programem opravdu hodnotným, a slzy radosti i účasti, ten ví, co v sobě volyňská mládež má a co může národu a mládeži zdejší dát. Z celé její práce dýchá láska, důvěra, bratrství a živelná chuť pracovat, žít a tvořit hodnoty nepomíjející.

Kroky volyňské mládeže ve vlasti budiž požehnány.

Čechům z Volyně

Podnik „Státní lesy“ má u správ státních lesů v pohraničí zajištěno a dosud neosídleno asi 2500 domků a menších usedlostí s výměrou pozemků 2-4 ha pro stálé lesní dělníky — které Čechům z Volyně nabízí k osídlení a k převzetí do vlastnictví. Některé z těchto domků jsou vybaveny živým i mrtvým inventářem, nábytkem a všim zařízení. U jiných některé z těchto věcí chybí, ale správy st. lesů pomohou osídlelcům v zařizování jak jen budou moci. Přestěhování osidlených provede správa státních lesů na vlastní náklad.

Podnik „Státní lesy“ ví, že Češi z Volyně přicházejí z rovin a úrodných krajů a že místa stálých lesních dělníků jsou pro ně trochu nezvyklá, ale nutno připomenouti, že toto zaměstnání má také své výhody.

Většina práce v lese jest úkolová a úkolové mzdy v lesním hospodářství možno považovati za skutečně příznivé.

Tato místa stálých lesních dělníků mají proti zemědělským usedlostem tu výhodu, že lesní dělník má také zemědělské hospodářství, třeba jen menšího rozměru; ale za to není odvislý jen od úspěchu nebo neúspěchu v hospodářství, neboť si v zaměstnání v lese vydělá slušné peníze a hospodářství mu dodá živobytí, neboť každý bude mít možnost držet si 1-2 krávy a ostatní drobné zvířectvo.

Průměrný výdělek nezpracovaného lesního dělníka možno odhadnouti na 2-3000 Kčs měsíčně, ale zapracování nastane rychle a výdělek se podstatně zvýší. K požitkům z lesa patří samozřejmě též palivové dříví. Rodinní příslušníci osidlenec budou mít možnost výděleku při lehčích pracích jako je zalesňování, práce ve

školkách a pod., čímž celkový výdělek rodiny se poměrně zvýší.

Podnik „Státní lesy“ ví, že Češi z Volyně se nejdříve pokusí si vybrati v oblasti pohraničí to, co se jim bude nejlépe líbiti. Připomíná jim, že budou vždy vřele uvítáni u správ státních lesů, rozhodnou-li se pro tato místa, a bude učiněno vše, aby byli u správ státních lesů skutečně spokojeni.

Potřebným bude poskytnut v rámci daných možností pracovní oblek, pracovní obuv a všichni budou vybaveni potřebným pracovním nářadím.

Podobná možnost zaměstnání a zís-

kání domků do vlastnictví jest na pilách podniku „Státní lesy“.

Zájemci se mohou informovati v kanceláři Svazu Čechů z Volyně a v shromažďovacích střediscích, kde si budou moci dle informačních tiskovin učiniti obraz o rozložení domků v pohraničí.

Všem zájemcům o místa stálých lesních dělníků a na pilách v pohraničí se připomíná, že bude dobře, rozhodnou-li se pro tato místa co nejdříve, neboť budou mít možnost si vybrati nejlepší z těchto domků a drobných usedlostí.

(Pokrač. se strany 3.) Poválečný přesun národů

by v krátké době tu vytvořili vzornou obec, jakých jsme viděli mnoho v českých volyňských koloniích.

Větší usedlosti obce mohly by býti přiděleny zemědělcům, menší lesním dělníkům, o které se marně uchází město Domažlice. Dřevorubce z volyňských Čechů jako bývalý lesní správce v ruských službách dobře znám a lesní sprá-

va města Domažlic by v těchto získala příkladné a snaživé dělníky.

Proto dejte Folmavu a přilehlé osady do rukou volyňským Čechům, tím posloužíte nejen našim krajanům, ale hlavně našemu hospodářství, posílíte naše Chodsko zdravým a slovansky cítícím živlem, zajistíte naše hranice spolehlivými strážci.

F. H.

Krajané z Volyně

Ústřední sociální pojišťovna v Praze-Smíchov čp. 1292 využívá všechny krajané, kteří v SSSR pobírali důchod ze sociálního pojištění, ať invalidní, starobní, vdovský neb sirotčí, aby se u ní přihlásili se svými nároky. Je nutno předložit doklady o tom, že důchod pobírali (dovídku, osvědčení a pod.). Upozorňujeme,

že toto se týká pouze pensí příznaných z pracovního poměru.

Invalidé z války, vdovy a sirotci po padlých vojinech hlásí své nároky prostřednictvím Svazu Čechů z Volyně u Státního úřadu pro válečné poškozenec v Praze-Karlíně, bydlí-li v Čechách, aneb u téhož úřadu v Brně, bydlí-li na Moravě.

Kpt. V. Plaček: Vnitrozemí o volyňských Češích

O velikonočních svátcích jsem měl možnost navštívit svoje rodiště ve středním Polabí. Zajímalo by Vás, co tam asi mluví o našich krajanech, kteří přijíždějí z Volyňska.

Všeobecně možno říci, že naši rolníci ve vnitrozemí mají veliké uznání a chápou jasně, že není maličkostí provésti náraz tak ohromný přesun a všechny ty zemědělcce k jejich plné spokojenosti osídliti.

Zajímají se, zdali všichni Volyňští mluví česky. Zda do své češtiny nemíchají ruská a polská slova. Musil jsem jim potvrditi, jak naopak si mnozí uchovali původní staročeský svéráz a naopak, že i ta přimíšená slova polská nebo ruská jsou krásnou kyticí slov slovanských. Mluví bez cizojazyčných přimíšenin. To je v první řadě zásluhou správné rodinné výchovy českých matek.

Mnohde ve vnitrozemí by velmi rádi přijali do svých rodin osiřelou mládež volyňskou. Statečné vdovy by zde nalezly dosti ženichů. Mnohá obec by se zajímala o dobré volyňské koláře a kováře a věří, že časem, až se volyňští Češi u nás trochu obeznámí s našimi poměry, mnohý z volyňských Čechů zavítá i do vnitrozemí, kde nalezne v našich lidech dobré sousedy, dobré a zkušené rolníky, u nichž nabudou zejména mladí volyňští hoši dobrou praxi. To záleží více na dobrovolném rozhodnutí jednotlivců, zvláště u těch, kteří nemyslí prozatím na samostatné hospodaření. I tam budou vítáni. Přivedou-li svůj dobytek, leckde mají ve stájích místo pro dvě kravky nebo pro pár koní. A krmení se již daleko lépe sežene v bohaté obci starousedlíků, než na vykradeném pohraničí. Brzy bude zelené krmivo, na jaké jsou naši rolníci navyklí, je třeba pouze pilných a poctivých pracovníků.

Zemědělské práce ve vnitrozemí jsou všeobecně zdrženy výjimečně deštivým počasím a dlouhou ležícím sněhem. Písčitéjší půdy jsou na tom lépe s ozimy nežli půdy těžké. Sejí se ječmeny a koná se příprava k výsadbě bramborů. Pěstitele raných zeměků budou dost postiženi, neboť v jiná léta již měli část výsadby provedenou, což letos ještě nebylo možné vzhledem k nepříznivému počasí. Počítá se s větší výsadbou cibule a česneku. Olejné zimní řepky také zklamaly, počítá se více s mákem a hořčicí,

dále oblíbený karfiol, kapusta a zelí a samozřejmě okurky budou hlavními produkty našeho středního Polabí. Cukrovka, obilí, plodiny i zde mají své místo. Chov dobytka a vepřů, drůbeže zde úzce souvisí s naší zemědělskou produkcí. Každý poctivý hospodář zde odvádí svoje produkty do sběren a družstev a ten, kdo tak nečiní, stává se středem pozornosti a špatné kritiky svých spoluobčanů. Rovněž špatná sběrna bývá odsuzována občany, kteří brzo pocítí

její nepoctivost. Tak byla právě odsuzována sběrna mléka, která špatným vyčištěním konví zavinila kysnutí mléka, což mělo za následek snížení cen za tento pro rolníka tak důležitý produkt v zimní době.

Tím jsem zde načrtl krátký obrazek z našeho vnitrozemí. Škoda, že jsem na velikonoce nemohl s sebou vzít k nám celé středisko ze Žatce. Zvláště pak ty mladé Volyňáky a Volyňáčky na pomlázkovou.

Co se o nás píše

Po 80leté pouli do země otců

(„Naše Haná“, Přerov, 21. 3. 1947.)

Přijíždějí k nám volyňští Češi. Očekávaný transport č. 9084 ze kávaný transport č. 9084 - ze Žitomíru dojíždí s 2hodin. zpožděním do hranického přednádraží a pomalu zastavuje. Z teplušek vyskakují muži, ženy a děti do 6 let. Samá drobtina, radost pohledět. Přivezli k nám 4 nejmenší novorozeňata sotva několik hodin stará, která spatřila světlo světa ve vagoněch. Transport je očekávan Čs. Červeným křížem, dobrovolné sestry, mající službu, ihned se ujmou práce, pobízejí k obědu, který pečlivě uchytila vojenská správa. Dvě dobrovolné sestry dávají se na obchůzku. Vagon od vagonu a spolu s lékařem vyhledávají pacienty; pro všechny mají lék a milá slova, kterými chtějí vyjádřit svou lásku k lidem tak vzácným jako jsou právě volyňští Češi, vracející se k nám po 80 letech. Vlastenci, Češi, kteří ani v třetí generaci se neodnárodnili, mluvící překrásnou spisovnou češtinou. Když je posloucháte, jste dojata, že se slzám neubráníte. Přijíždějí k nám s takovou láskou k vlasti, k domovu, který znali jen z vyprávění a který tolik milují a kterému chtějí dát všechnu svou lásku, nadšení a práci, práci a zase práci. Jsou to většinou lidé malí, drobní zemědělci zvyklí na těžkou manuální práci.

Věříme, že najdou u nás pochopení u našich úřadů i spoluobčanů, že jim všichni vyjdeme vstříc a ukážeme jim, jak je máme rádi, jak si jich vážíme právě pro to, že zůstali věrni své mateřštině tam v dáli a že se nám vrací skuteční vlastenci, kteří mohou být opravdovou baštou, věrnou stráž pohraničí. Máme pro ně uchystané ty nejlepší usedlosti v chmelaf-

ských krajích; jsou většinou výborní chmelafí. Mluvíte se ženou, odvážnou, inteligentní, středních let, je vdova, muž padl ve válce, větší děti zaopatřeny, 3 děvčata zůstala ještě u ní. Vypráví, že je ze Žitomíru, zajela i do Moskvy, když bylo třeba; vše dovede vyřídit, doma na vsi vždy vedla, mnoho knih měla. „Vezete si knihy jistě s sebou?“ ptá se dobrovolná sestra. „I né, nechala jsem je tam.“ „A proč pak?“ „No, víte, jedné Ukrajince, z radosti, že měla zájem o českou řeč, že se naučila česky a tak jsem jí knihy nechala, ať v nich čte.“ Slzíte dojetím. Tedy nejenom že zůstali věrnými Čechy, oni ještě učili české řeči; takoví jsou volyňští Češi! A ta děcka; roztomilá, ať hoši či dívky; tyto jsou smělejší. Jsou vděčný za každé vlídné slovo a jak děkují za sebe menší „cukrátko“.

Volyňští Češi jsou většinou chudí, opravdu velmi chudí, vezou si velmi skrovný majetek a oblečení jsou víc jak chudě. Potřebují a zaslужují opravdu pomoci, pomoci dobrých spoluobčanů, kteří je jistě pochopí a až osídlí určené jim statky, budou jim ve všem nápomocni jako dobří sousedé.

Ale dnes pro první začátek voláme k vám jménem Čs. Červeného kříže, přispějte jakýmikoliv dárky: dejte součástky oděvů, zvláště dětské, zbytky látek, hračky, knihy pro děti, peněžité dary. Přivítáme tak nejlépe naše krajaný, abychom jim ukázali a oplatili svou lásku a abychom je neklamali vlností přijetí. Tu je třeba vyvinout nadšení, zde je to na místě, ať sny našich krajanů o domově se jim splní.

Dary všeho druhu přijímá Čs. Červený kříž v Přerově, úřadovna na Šířavě č. 38, v budově bývalého sirotčince. A. P.

Vzpomínám...

Prohlížím „Věrnou stráž“... Mimovolně zachytil jsem oko a mysl u baletního mistra, volyňského rodáka V. V. Libovického. Vzpomínám...

Po nepřátelské kampani Polska proti OSR vzrostl ve vlasti zájem o nás volyňské Čechy. V rámci Masarykova týdne čs. zahraničí byly pořádány přednášky a večírky, jež měly seznámit československou veřejnost s „českou Volyní“. Tu jsem si vzpomněla, že by mohl v takovém podniku vystoupit Libovický. Zнала jsem jej již jako mladého, horlivého příznivce a dopisovatele časopisu „Hlas Volyně“ a nadaného, vtipného tanečníka. Zašla jsem tedy do Národního divadla, vyžádala důvěrnou rozmluvu s choreografem Joe Jenčíkem a dotázala se na baletní umění V. V. Libovického. Vyjádřil se o něm pochvalně, pamatují se ještě na jeho slova: „Má umělecké buňky.“ Tehdy byl Libovický angažován ve Velké operetě. Další informace mi podal redaktor Jan Hejret, dobrý člověk, Slovan a přítel Volyňáků. Jako vzácnou perlu u umělce cení u Libovického čestnost. Nepamatují, jak došlo k setkání, bylo to asi v roce 1933.

Libovický byl rád, že našel někoho, kdo miluje vlast a „Českou Volyní“ láskou podobnou jeho lásce. Je zajímavé, že Češi ve vlasti milují Rusko a Rusy láskou podobnou naší lásce k vlasti, ale nás až na výjimky nechápu.

Rád mne potom V. V. Libovický vyhledával, aby měl s kým dělit radost ze svých úspěchů. Nezapomenu, která zářil přímo dětským štěstím při vyvrcholení Masarykova týdne čs. zahraničí ve sněmovně a pamatují jeho

slova: „Teď věřím, že Československo má o nás zájem.“

Připadala jsem si tehdy daleko rezervovanější než on. Nedám tolik na slavnostní projevy jako na skutečnost všedního života.

Na policejním ředitelství v Praze v prvních letech mých studií se mnou jednali jako s obtížnou cizinkou. Bolestně se mně to dotýkalo, a když jsem vyslovila svoje mínění, odsekli, že pro své výhody jedu studovat do ČSR. A zajímavé; v posledních letech mých studií mne ti sami úředníci vítali s vřelým úsměvem a slovy: „Naše slečna z Volyně.“

Tyto dva obrázky mohou být symbolem postavení volyňského Čecha v starousedlé české veřejnosti jak před desíti neb dvaceti lety, tak i dnes. Jich sympatie a důvěru si musíme dost pracně dobýt.

Po prožitých nesnázích a utrpeních,

ač mezi příbuznými národy, ale přece jen za hranicemi, zmltání a odkázání sami na sebe, toužíme po troše klidu a vřelém přijetí v rodině, do níž patříme — v ČSR.

V životě to je již tak: když nejsou těžkosti hned, vyskytnou se později, a u nás na Volyni dobyly značných úspěchů právě ty rodiny, jež musely překonávat těžkosti.

Volyňáci, hlavy vzůru! Zasejeme lásku k nám do srdcí starousedlíků, kde ještě nevzklíčila — i oni budou ještě našimi řádnými bratry a ti neřádní, plevel z našich i z jejich políček po řádném obdělávání půdy zaniknou. To jen hned po válce plevel bují.

Mistře Libovický, že jste se mnou zajedno, že tomu tak bude, my máme již s Čechy zkušenosti.

Ing. Marie Milerová-Lešnerová.

Vzpomínka

Byli jsme tehdy už v republice. Posilovala nás myšlenka, že stojíme na půdě vlasti. Náš 3. děl. pluk ležel několik dní na Slovensku, 6 km od polských hranic, v lese. Ve vesnici půl km vzdálené (Višňij Komárnik) byl 4. prapor, kde sloužil můj mladší bratr. Měli jsme možnost se vidat. V noci z 21. na 22. X. 1944 zahájili Němci dělostřeleckou palbu na ves. Střely přeletovaly naše postavení. Při sledování boje jsem vzpomínal na svého bratra.

Mihavě podzimní ráno mi přineslo zprávu o jeho smrti. Zabíla ho stře-

pina granátu. Při pohledu na ztichlé tělo ve staré kůlně jsem si nejasněji v životě uvědomoval nešmyslnost a hrůzu germánské rozpínavosti. Pochovali jsme ho se dvěma kamarády. Udělal jsem z prkna kříž na hrob a myslil jsem na jeho ženu a děti v Kupičově.

A dnes? Přijedou i naši sirotci a místo toho, kdo je měl očekávat, je přivítám sám. Sám? Ne — najdou ochranu u své druhé matky — u naší malé a milované republiky, která v nich za čas bude mít nové obránce.

Václav Bajer, Podlesice.

Drobné zprávy

Volyňští se žení a vdávají. Příchodem rodin navazují se i staré známosti a přervané lásky. Scházeli se nejen otcové s dětmi, mužové se ženami, ale i milenci, kteří si na Volyni přisahalí, když se rozcházejí. Stálou věrnost. Tak na příklad na Boží hod na Podbořanskou bylo deset svateb. V katolickém kostele v Jesenicích byly tento den svatby tři a hned nato v pondělí svatba volyňská čtvrtá. Ženíl se Jiří Janeček s Marií Kyselkovou z Kupičova, nyní v Tleskách, Vladimír Rovný s Marií Kovářovou z Kosobod, Evžen Vondráček s Evžení Přihalovou z Oráčova. Na svatbě Jiřího Janečka a Marie Kyselkové zaslali svatebčané 600 Kčs na Malínský fond. Dk

Chotíněves. O velikonočním pondělí dne 7. dubna t. r. o 16 hod. bylo požehnáno v Českobratrské evang. modlitebně v Chotíněvesi zahraničnímu vojně M. Bohatci a Ludmíle Albrechtové. Volyňský duchovní při sňatku zdůraznil statečnost tohoto vojína v boji, ale současně statečnost a věrnost v tom, že dostal slibu, který dal při odchodu do armády své snoubence. Proto netoliko jejich du-

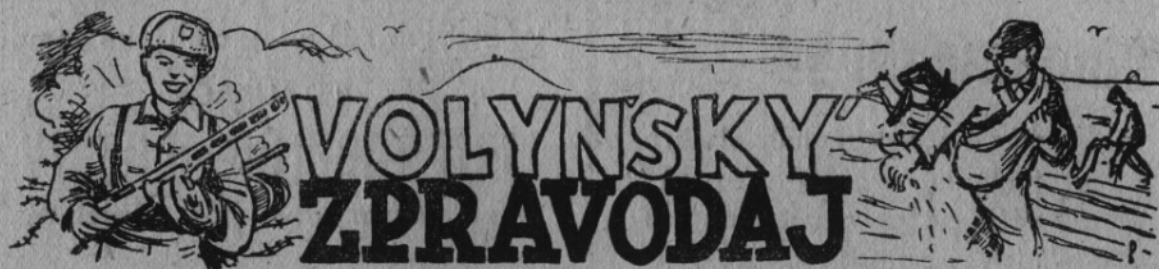
chovní jim blahopřál, ale i všichni přítomní se radovali z těchto novomanželů a přáli jim mnoho radosti a spokojenosti na nové životní dráze. Při svatební slavnosti byla vykonána sbírka ve prospěch volyňských sirotků, která vynesla 4070 Kčs.

Tuchořice. Byli jsme opravdu zvědaví na první podnik Kvasilovských, který byl samostatně pořádán. A můžeme říci, že jsme byli opravdu překvapeni uspořádáním. Pomlázková veselice Volyňských v Tuchořicích byla zpestřována volyňským pásmem recitace, hudby, tance a zpěvu. Zúčastnil se odbor volyňské mládeže a SKM ze Zatec. Účast byla překvapující, pořadatelská služba vzorná, pohoštění vpravdě volyňské. Učinkující skupiny, zejména skupina tance kozáčka byla jedinečná. Pásmo ukázalo, čím byla Volyně, čím byla obec Kvasilov, z níž Tuchořičtí pocházejí. Čistý výtěžek ve prospěch Malínskému fondu kolem Kčs 10.000 odevzdán bude v nejbližších dnech svému účelu. Dík vám, bratři, kteří jste z Tuchořic a Zatec se o zdar podniku přičinili!

Josef Čejka, vol. Čech, t. č. ve shromáždovacím středisku v Berouně,

hledá svého syna Emanuela Čejku, nar. 1926 v Kopci u Lucka na Volyni, který byl zavlčen do Německa na práci. Kdo má o jmenovaném zprávy, necht' je hlásí na adresu tazatele.

Volyňská Češka pí Marie Veselá, nar. 25. IV. 1896 v obci Ulbarov, rayon Dubno, SSSR, poslední bytem v Rovnu, Dobrá čp. 23, která přijela do vlasti dne 10. února t. r. transportem z Rovna, pátrá po svém synu: **podporučík Vladislavu Veselém**, nar. 13. XI. 1921 v obci Kopytov u Sviňuch, rayon Herechov, povoláním pekaři. Do čs. armády vstoupil 8. března 1944 v Rovně. Byl v učilišti pro minometčíky v Bološevu u Moskvy a sloužil ve III. čs. brigádě, polní pošta č. 38032R jako podporučík, velitel sapeřské čety. Poslední dopis psal 25. XI. 1944 ze Slovenska. Jeho spolubojovníci psali známým, že dne 29. XI. 1944 při hledání a zneškodňování min v poli byl výbuchem jedné miny zabit. Zprávu nebo potvrzení o tom dosud nedostala a proto prosí jeho kamarády, kteří s ním sloužili nebo byly svědky jeho smrti o jakoukoliv zprávu na adr.: Shromáždovací středisko v Podbořanech.

Svaz Čechů z Volyně žádá, aby níže uvedené osoby hlásily ihned místo svého pobytu: Marie Hornová, Antonie Zornická, Anna Juhová, Marie Stechová, Antonie Hrycinová, Laryssa Milevská, Antonie Veverková, Marie Klicperová, Marie Lukovská, Sofie Cernochová, Marie Jarolímková, Olga Krauzová, Anna Vondráčková, Anna Holštejnová, Josef Kolář, Helena a Emilie Klimentovi, Ludmila Janoušková, Vladimíra Koňaková, Julie Doležalová, Antonína a Antonín Kazilovský, Věra Marešová, Hana Vikentij, Josef Kendík, Františka Kendíková, Marie Rozhonová, Sofie Klabanová, Anna Sprincová, Růžena Voráčková. Jedná se o vyzvednutí poukázek na zaopatřovací platy.

MNO prosí, abychom upozornili přísl. vedoucí orgány shromažďovacích středisk reemigrantů z Volyně, aby neposílali MNO „Dotazníky — Přihlášky“ vydané „Zaopatřovacími“, správně „Státními úřady pro vál. poškozence v Praze, Brně a Bratislavě“.

Tyto tiskopisy MNO nepatří. Patří však tomu úřadu, který je vydal.

Nesprávným zasláním uvedených tiskopisů vzniká MNO zbytečná korespondence a celé jednání se zbytečně protahuje. Pokud jde o přihlášky vydané MNO-Kleg je nutno, aby byly doloženy úředně ověřenými opisy dokladů hlavně u těch reemigrantů, kteří sloužili výhradně v RA nebo jiných spojeneckých armádách. Připojováním originálů k žádostem vydává se žadatel v nebezpečí, že mu originál nebude vrácen.

U těch reemigrantů, kteří sloužili v čs. zahr. armádě v SSSR (gen. Svobody) a byli již v roce 1945 superarbitrováni v CSR, musí každý v Přihlášce uvést, kde a u kterého vojsk. tělesa nebo u kterého velitelství byla superarbitrace provedena.

Tyto požadavky MNO-Kleg dejte laskavě na vědomí všem orgánům, které mají na starost vyplňování přihlášek krajanů z Volyně.

Dar 500 Kčs dětem volyňských Čechů, které se narodí na cestě do vlasti. Československý ústav zahraniční rozhodl se věnovati kaž-

děmu volyňskému dítěti, které se narodí na cestě do vlasti, vkladní knížku s 500 Kčs jako dar. Podle novinových zpráv narodily se zatím 2 děti. Prosíme o sdělení adres rodičů těchto dětí, abychom jim mohli vkladní knížky zaslati. Adresy pošlete Svazu Čechů z Volyně v Zatci.

Poděkování. Velitelství hlav. shromažďovacího střediska v Zatci dovoluje si tímto zaslati srdečný dík pánu Rudolfu Sekerovi, obchodníkovi smíšeným zbožím, Přerov, ul. 9. května, za vzácné pochopení pro potřeby reemigrantů z Volyně a za zaslání oděvní součástky, které přišli velmi vhod všem obdarovaným.

Poděkování. Na svatbě Niny Jáhlové a pana Karla Svobody z České Lípy bylo vybráno na Malínský fond Kčs 1.150,—. Vřele děkujeme.

Na společenském večírku na podnět p. Josefa Volence v obci Pšoviky čp. 90, pp. Oráčov, sebráno na vdovy a sirotky po padlých 1.600 Kčs. Děkujeme!

Opouštění transportů

Osídlovací úřad oznamuje tento konkrétní případ:

Vladimír Albrecht, narozený 6. 2. 1896, ženatý, jedno dítě, účelní, byl poslán s transportem volyňských Čechů do tábora v Třemošné u Plzně, který dojel dne 13. 2. 47.

V Praze jmenovaný se svou rodinou transport opustil a ubytoval se u svého příbuzného v Praze VII, Skuherského 7.

Dne 11. m. m. dostavil se na osídlovací úřad a žádal o umístění. Jelikož není právě pro něho vhodné místo v záznamu, byl odeslán se svou rodinou do sběrného tábora v Praze-Hloubětíně. Odtud bude péči okresního úřadu ochrany práce umístěn.

Jmenovaný byl upozorněn, že tímto svévolným postupem unikl z evidence repatriovaných osob a že mohl být již umístěn, kdyby byl jel s transportem do Třemošné a neopustil transport v Praze. Odpověděl na to, že jím čs. důstojník před odjezdem z SSSR řekl, aby ti, kteří mají příbuzné v ČR nejezdili s transportem do tábora, nýbrž přímo k těmto svým příbuzným. Nebylo vyloučeno, že i jiné repatriované osoby opustily cestou transporty a unikaly tak jak evidenci, tak i péči o umístění. Žádáme proto, aby byl takový postup repatriovaných zamezen.

Různé zprávy

Alex. Chodinský, invalida, nar. 1916 ve Volňance na Volyni nechť udá ihned místo pobytu. Hledá její žena, shromažďovací středisko Most. Kdo o jmenovaném má zprávy, nechť je podá na adresu jeho ženy.

Bohumila Menzlová nechť udá laskavě místo svého pobytu na adresu: JUDr. Karla Lomberská, advokátka, Praha II, Žitná 52.

Kdo zná místo pobytu pana Merunký Mikuláše, nechť to oznámí na adresu: Zosinčuková Marie, Souměř čp. 41, pošta Stráž, okr. Tachov.

Kdo zná místo pobytu Josefa Vítka, nar. 1899, pekaře, Feodora Sedivého, nar. 1892, pekaře, Emanuela Mauera, nar. 1880, pekaře, všichni z Rovna, Václava Venigra, koláře a zeměděle, Josefa Sekáče, pekaře ze Šepetovky, nechť to sdělí na adresu Mikuláš Vítka, Praha XIII, Strašnice, v Předpolí č. 1308.

Pan Josef Pelc, učitel v. v., nechť ihned oznámí svoji adresu na Svaz Čechů z Volyně, Zatec, Šafaříkova.

Kdo zná Václava a Alžbětu Sovovi

z Valkova, nechť je uvědomí, že jejich syn Josef Sova se nachází: Fláje čp. 102, pošta Fláje, okres Duchcov.

Stechová Marie, vdova po padlém v boji v naší armádě, bytem Milíčevy čp. 18, okr. Zatec, hledá bratra Josefa Sabotu, osídleného pravděpodobně na Moravě.

Hledáme. Zigl Alexandr z Novokrajeje, bytem v obci Vítkov č. p. 75, okr. Falknov, hledá Josefa Koubka a Josefa Břeně z Volyně. Kdo zná místo pobytu jmenovaných, nechť lask. sdělí na uvedenou adresu.

Přijmeme ihned

více soustružníků, elektro-techniků, svářečů, frézařů a větší počet zaučených hutních a pomocných dělníků

Nabízíme:

Mzdy podle zásluhy, závodní stravování, ubytování v místě nebo blízkém okolí

Nabídky řiďte na adresu:

SPOJENÉ OCELÁRNĚVY
národní podnik
Chomutov, soc. pol. odbor

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

RESTAURACE

JOSEF TABULKA »U POŠTY«

Žatec, Masarykova 351 - Telef. 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Vina a likéry

nejlepší jakosti nakoupíte u fy

M. Mathes

ŽATEC,

Nádražní schody

Veškeré kancel. a psací potřeby obch. knihy, bal. papíry a motouzy

Jaroslav Malínek
papírnictví

ŽATEC, nám. Dr E. Beneše 149, tel. 577

ZUBY

LADISLAV JETEL
DENTISTA

Podbořany čp. 301

Dům moderní obuvi „U RADNICE“

nár. spr. SUCHÝ

výroba a správkárny obuvi ŽATEC

Telefon 280

Odborné opravy všech druhů radiopřijimačů

provádí

Boh. Cibuš

národní správce

ŽATEC

Dvořákova ulice číslo 29-26 (za divadlem)

František Reichard

malířství pokojů a natěračství

ŽATEC, ul. Iva Tolstého 957/31

přijme učně za plat

Přijmu ihned a dám plně zaopatření kočmu do hospodářství a mlýna. Nejráději volýnského Čecha třeba i s rodinou.

Vladimír Drendzel

volyň. Čech

Velemyšleves

okr. Žatec

ALOIS JIRKOVSKÝ, nar. r. 1863 v Hrzíně, okres Velvary, jako 7letý chlapec odejel s rodiči do Ruska. Dne 6. IV. 1947 se vrátil do vlasti a dne 9. IV. 1947 zemřel v Mradicích, okres Žatec, u syna Václava Jirkovského. Pohřben byl dne 11. IV. 1947 na hřbitově ve Skupicích.

Malý OZNAMOVATEL

Pokoj v podnájmu zařízený s možností vaření hledá berní úřednice. Značka „Rychle“.

Štěpán Adol, vol. Čech, t. č. ve středisku v Třemošné, hledá syna Alexandra Adola, příslušníka I. nika armády gen. Svobody. Zprávy uveďte na adresu otce.

čs. arm. sboru v SSSR, nar. 1920 v Lucku na Volyni. Zprávy na adresu v Třemošné u Plzně.

Václav Papoušek z Vladimíru Volýnského, t. č. ve shromažďovacím roslava Papouška, nar. 1922, příslušníka armády gen. Svobody. Zprávy uveďte na adresu otce.

Konstantin Škopán, Damnice čp 65, p. Jiřice, okr. Mor. Krumlov, hledá svého zetě Josefa Marišku z Leonuvky, který byl v r. 1941 odveden do Rudé armády. Zprávy podejte na adresu otce.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.